

2011 m. balandžio 1 d., penktadienis

Nr. 13 (935) | Kaina 2,50 Lt

D a i l é | M u z i k a | T e a t r a s | K i n a s | F o t o g r a f i j a

Gerbiamieji skaitytojai,

Atėjo laikas vėl Jus prašyti, kad paremtumėte mūsų savaitraštį, skirdami jo leidybai 2 proc. savo pajamų mokesčio. Tai galite padaryti užpildę Valstybinės mokesčių inspekcijos formą FR0512.

Adresuokite ją taip:

VšĮ „Meno dienos“, įm. kodas 300007987,
sąsk. Nr. LT247044060003988597, Bernardinų g. 10–8,
LT-01124 Vilnius

Formą galite gauti Mokesčių inspekcijos skyriuose, mūsų redakcijoje arba pasinaudoti VMI elektronine deklaravimo sistema.

4

Suomių režisierius Kristianas Smedsas

5

Kaip atskirti tarpdisciplininių menų

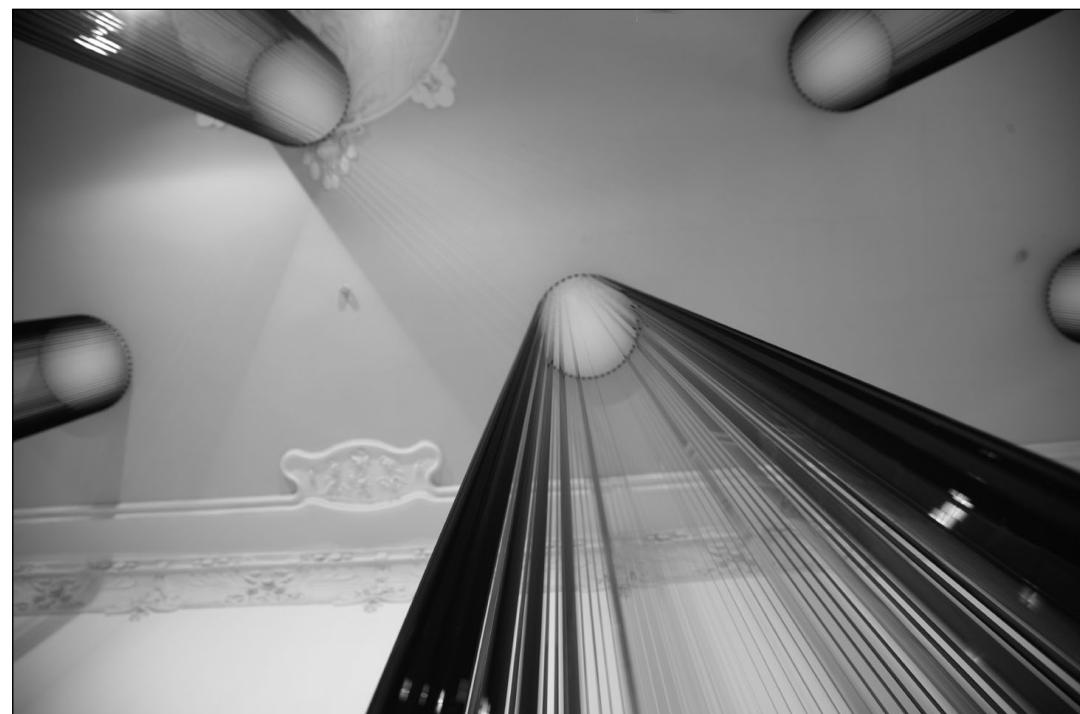

Laima Matijošaitytė-Martinkienė. „Agresija“. 2010 m.

Pokalbis su Laima Matijošaitytė-Martinkiene

8

Iš „Kino pavasario“ dienoraščio

Žilvinas Kempinas. „Kolonos“. 2006 m.

Nenustygstančios vietoje erdvės

Žilvino Kempino paroda galerijoje „Vartai“

Eglė Juocevičiūtė

Britų architektūros kritikas Rayneris Banhamas 1969 m. knygoje „Gerai suvaldytos aplinkos architektūra“ („The Architecture of the Well-tempered Environment“) išskyrė dvi erdvės rūšis: apribota (*bounded space*) ir energetinė (*power-operated space*). Pirmoji egzistuoja dėl ribų, dėl aptvėrimo – sieñų, lubų, grindų – ir yra suvokiamas labiau kaip vieta, o ne kaip erdvė. Šitokią erdvę įkūnija pati pirma žmogaus susikurta pastogė. Joje labai aiški skirtis tarp vidaus ir išorės, tarp prijaukinto ir laukinio. Antrąją atskiriame pasitelkę jusles – dėl šilumos, kvapo, garso, šviesos ar spalvos. Jos pavyzdys būtų šilta ir šviesi erdvė aplink laužą, kurios vientisumą galima jauti tol, kol sklinda karščio ir šviesos energijos bangos. Banhamas teigia, kad pirmosios rūšies erdvėi vertinti reikalingi kiekybiniai kriterijai – dydis,

lubų aukštis etc., o antrosios – kokybiiniai.

XX a. architektai turėjo po rančia kondicionavimo, apsvietimo ir šildymo sistemas, be to, jie savo projektus émė matuoti dar ir ketvirtuoju – laiko, o tiksliau, patyrimo – matmeniu. Dėl šių priežasčių minėtos dvi erdvų rūšys émė jungtis į hibridinę visumą, o neretai bandyta ir visai pabėgti nuo architektūros materialumo – sienų ir lubų.

Stebint Žilvino Kempino kūrinius, norisi mąstyti architektūrinėmis kategorijomis. Juk pasakojimo, socialinių ar kultūrologinių teiginių tiesiogiai čia neprilipdysi. Mintys nukrypsta ir į fizikos teorijas, kurios dažnam humanitarui dvelkia mistika ir yra suvokiamos labiau intuityviai, nei taip, kaip norėtų tų teorijų atradėjai. Matematikas Bernhardas Riemanno ketvirtuojo matmens teorijos įkvėptas Einsteino erdvėlaikis paveikė ir modernistus architektus, ir vėliau daug apie

juos mąsciusių Banhamą. Šią jo skirtingų erdvų rūšių teoriją, fizikos ir architektūrologijos mokslo mišini, pasiskolinu bandydama įvardinti bent vieną kontempliatyvaus Kempino meno aspektą.

Baltą galerijos ar muziejaus kubą, susiformavusį iki Antrojo pasaulinio karo, galima priskirti pirmajai, apribotų erdvų kategorijai. Pagal paskirtį – eksponuoti įvairaus pobūdžio meną – iš parodų salės ir nereikių reikalauti energetinės erdvės savybių, ji tiesiog turi prisitaikyti ir netrukdyti. Tačiau ilgainiui, XX a. paskutiniame trčėdalyje ir mūsų dienomis, tiek menininkams, tiek meno mėgėjams įgriso „neutrali“, o iš tiesų – elitistine – balto kubo erdvė. Tuomet menininkai, viena vertus, émė siekti savo menu šiai erdvei įlieti energijos, kita vertus, naujai statomų meno parodų pastatų projektams imtas kelti ener-

NUKELTA | 6 PSL.

Išskirtinės J.S. Bacho interpretacijos

Pianistės Veros Nosinos koncertas ir meistriškumo pamoka LMTA

Aldona Eleonora Radvilaitė

Kovo 14 d. Lietuvos muzikos ir teatro akademijos Didžiojon salėn susirinkusieji turėjo galimybę paklausti išskirtinių, puikių J.S. Bacho kūrinių interpretacijų. Ši džiaugsmą patirti leido žinomas Rusijos pedagogės, pianistės, Gnesinės muzikos akademijos profesorės, Alfredo Schnittke's muzikos instituto Fortepijono katedros vedėjos, tarpautinės fortепijono pedagogų asociacijos viceprezidentės, tarptautinių konkursų bei žiuri narės Veros Nosinos profesionalios, labai savitos ir kūrybingos traktuotės. Profesorė yra publikavusi straipsnių ir monografijų, rengia meistriškumo kursus įvairiose šalyse, jos studentai yra laimėję daugiau kaip 50 tarptautinių konkursų. Ir mūsų Akademijoje kovo 15 d. V. Nosina buvo taip ištraukusi į studentų atliekamų kūrinių tobulinimą, kad nepastebėjo, kaip prabėgo viša diena, ir tik 20 val. (o dirbo profesorė nuo ryto) buvo suvokta, kad žmogus nei valges, nei géręs. Beje, ir koncertavo, ir meistriškumo pamokose ši muzikė dirbo veltui, be honoraro. V. Nosina rengia rečitalius, koncertuoja kaip kamerinių ansamblų narė, groja solo su žymiais pasaulyje orkestrais, o galimybę atvykti į Vilnių ji pelnė varšarą sudalyvavusi tarptautiniame Druskininkų konkurse „Muzika be sienų“ ir apdovanota Grand Prix. Pagal galiojančias taisykles profesorė Veronika Vitaitė pakvietė laureatę koncertuoti LMTA.

Puiki profesionalė, meninės pri-gimtis virtuozė labai atsakingai pasirengė šiam rečitaliui, kurio programa reikalavo didžiulės koncentracijos. Pirmoje konerto dalyje girdėjome J.S. Bacho-F. Busoni du choralius preliudus – f-moll ir Es-dur bei

Vera Nosina

J.S. Bacho dvi prancūziškas siučitas – G-dur BWV 816 ir d-moll BWV 812, taip pat Fantaziją c-moll BWV 921. Puikiai suprasdama, kad skambina profesionaliai auditorijai, V. Nosina prieš atlikdama siučitas paaikišino, jog skambins visas dalis su pakartojimais, kuriuose atliks savo kūrybos pagražinimus, todėl jai bus įdomu sužinoti klausytojų nuomonę, ar patiko tokie puošmenų, perėjimų variantai, o jie žavėjo išradingumu, trapumu, gausybe labai greitai ir vingrių natū žaismo.

Labiausiai stebino savitas pianistės požiūris į J.S. Bacho muziką, atliekamą ypatingu „perliniu“ garsu, sumaniai naudojant ir kairiųjų pedala, dėl kurio garsas tampa tarsi pri-gesintas, o tikslūs lengvų rankų „kibūs“ pírštai išgauna iš fortēpijono neįprastai skambančius švelnius, dainingus garsus. Tokiu tembru pianistė lengvai ir grakščiai, be esminių kontrastų traktavo visas prancūziškų siučių dalis, išskyrus žigas, kurias ji skambino energingai, garsiai, be kairiojo pedalo. Profesorė perspėjo klausytojus, kad siučitos d-moll Žigą skambins dvejopai; pirma kartą punktyrinio ritmo trum-pają natelę pateiks kaip šešiolikti-

nę, o kartodama dalį – „prancūziška maniera“ – kaip trioliés trečiąją natą. Idomu buvo girdėti energin-gai, tai labai laisvai, grakščiai, žais-mingai pulsuojančias greitas natas.

Ispūdingai, įtaigiai, su ryškiais kontrastais buvo atlikti J.S. Bacho Fantazija.

Antroje koncerto dalyje profesorė pateikė taip pat individualias, originalias labai skirtinį kūrinių traktuotes. L. van Beethoveno Sonatos E-dur, op. 109, lėtos dalys skambėjo minkštai, plastiškai, lais-vai, o veržlios – labai greitai ir už-tikrintai.

Visada įdomu, kaip kitų šalių muzikai traktuoja mūsų lietuvišką muziką. Tris M.K. Čiurlionio Preluidus, VL256, 259, 268, V. Nosina išgirdo kiek kitaip, nei mums įprasta, ir paskambino su romantišku polkiu, ryškiai. „Lakštingaloje“, VL239, atlikėja nuostabiai trapią ir spalvingai imitavo lakštingalos čiul-bėjimą.

Klausytojai dėmesingai sekė A. Skriabino sukauptą ir jautriai traktuotus retai Lietuvoje atliekamus 10 preliudų iš op. 22, 27, 31. C. Debussy „Džiaugsmo sala“, nu-skambėjusi išitin nuotaikingai, meistriškai, su užmoju, o kartu – grakščiai ir trapią, kulminacijoje – labai pakiliai, nepaliko abejingų. Atrodė, kad profesorė, ikvėpta minties, kad profesionalūs klausytojai puikiai įvertino jos meną, galčio bisuoti be galo – po V. Rebikovo naivaias skaidriai, šviesiai traktuotos pjesės „Valsas“ efektingai gaudė varpai N. Miaskovskio pjesėje „Gaude-sia“, nedidukė J. Haydno 3 dalių Sonata-divertimento dar kartą patvirtino profesorės V. Nosinos meilę puikiai senovinei muzikai. Ausyse vis dar skamba „perliniu“ J.S. Bacho siučitos G-dur garsai.

Kronika

„Auksinių scenos kryžių“ laureatai

„Auksiniai scenos kryžiai“ už geriausius 2010 metų teatro darbus atiteko:

Geriausias 2010-ujų spektaklis: „*Dugne*“ pagal Maksimo Gorkio dramą, režisierius Oskaras Koršunovas, OKT / Vilniaus miesto teatras

Pagrindinio vaidmens aktorius: *Darius Gumauskas* – už sukrečiantį vaidybos jautrumą (Aktorių spektaklyje „*Dugne*“ pagal Maksimo Gorkio dramą, režisierius Oskaras Koršunovas, OKT / Vilniaus miesto teatras)

Choreografijos kategorija: *Anželika Cholina* – už išraiškingą naikanančios meilės viziją (šokio spektaklis „Ana Karenina“ Levo Tolstojaus romano motyvais pagal Alfredo Schnittke's, Piotro Čaikovskio, Gustavo Mahlerio ir Gabrielio Fauré muziką, Anželikos Cholinos šokio teatras)

Antraplanio vaidmens aktorė: *Gintarė Latvėnaitė* – už romantinio polkiuko įtaigą (Celina Mariaus Ivaškevičiaus dramoje „Mistras“, režisierius Rimas Tuminas, Valstybinis Vilniaus mažasis teatras)

Antraplanio vaidmens aktorius: *Vytautas Anužis* – už meistriškas vaidybos stilistikos metamorfozes (Piršlys, Generalinis, Gydytojas Gintaro Grajausko dramoje „Mergaitė, kurios bijojo Dievas“, režisierius Jonas Vaitkus, Klaipėdos dramos teatras)

Jaunasis menininkas/debiutas: aktorė *Monika Vaičiulytė* – už kibirkšiuojančią aktorių energiją (Marija Gintaro Grajausko dramoje „Mergaitė, kurios bijojo Dievas“, režisierius Jonas Vaitkus, Klaipėdos dramos teatras)

Nacionalinės dramaturgijos pa-statymas: spektaklis „*Nutolę toliai*“, teatras „cezario grupė“ – už skaidrių ir novatoriškų Pauliaus Širvio poezijos teatrinę raišką (režisierius Cesarijus Graužinis)

Boriso Dauguviečio auskaras skir-tas režisierui *Cesarui Graužiniui* už Europos ir Lietuvos teatro tapaty-bės paieškas.

Padėkos nominacija – aktorei *Re-ginai Rūtai Staliliūnaitei-Matulionienei* už vaidmenis, kūrusius Lietuvos teatro istorijos aukso fondą.

Dikciūtė, režisierius, dailininkas Algis Mikutis)

Operos kategorija: solistė *Sigutė Stonytė* – už muzikinį intelektą ir klasikinio vokalo grožį (Grafiénė Wolfgango Amadeaus Mozarto ope-roje „Figaro vedybos“, režisierius Emilio Sagi, Lietuvos naciona-linis operos ir baletų teatras)

Baletu, šokio kategorija: baletu solistė *Eglė Špokaitė* – už judesio, minties ir prasmės alchemiją (Olim-pija Leo Delibes baletė „Kopelija“, choreografas Kiril Simonov, Lie-tuvos nacionalinis operos ir baletų teatras)

Antraplanio vaidmens aktorė: *Egle Mikulionytė* – už astringą tiesos siekį (Antigonė Aušros Marijos Sluckaitės dramoje „Antigonė Sibi-re“, režisierius Jonas Jurašas, Kau-no valstybinis dramos teatras)

Kompozitorius: *Liudas Mockūnas* – už įtaigų demonišką aistru įgarsini-mą („Prakeiktieji“ pagal Eugene'o O'Neillio pjesę „Gedulas tinka Elek-trai“, režisierius Artūras Areima, OKT / Vilniaus miesto teatras)

Kostiumų dailininkas: *Juozas Statkevičius* – už subtilų kostiumo ir grimo stiliaus jausmą (Levo Fallo operetė „Madam Pompadur“, cho-reografe Anželika Cholina, Kauno valstybinis muzikinis teatras; spektaklis „Publika“ pagal Federico Garcías Lorcos pjeses, režisierius Gintaras Varnas, teatras „Utopia“; šokio spektaklis „Ana Karenina“ Levo Tolstojaus romano motyvais, choreografe Anželika Cholina, Anželikos Cholinos šokio teatras)

Teatras vaikams: „*Keistuolių teatras*“ – už žaismingą kelionę į lietuviškų pasakų erdvęs („Pati labiausia pasaka“, kūrybinė grupė: režisierius Vaidotas Žitkus, scenografe ir kostiumų dailininkė Laura Luišaitytė, aktoriai Benita Vasauskaitė, Judita Urnikiytė, Eimantas Barcikis, Vytautas Leistrumas, Dalius Skamara-kas)

Lėlių teatro kategorija: *Stalo teatras* – už žaismingą kelionę į lietuviškų pasakų erdvęs („Pati labiausia pasaka“, kūrybinė grupė: režisierius Vaidotas Žitkus, scenografe ir kostiumų dailininkė Laura Luišaitytė, aktoriai Benita Vasauskaitė, Judita Urnikiytė, Eimantas Barcikis, Vytautas Leistrumas, Dalius Skamara-kas)

„Auksinių scenos kryžių“ laureatai

„Huun Huur Tu“

jama tradiciniais instrumentais, pa-vydzti: *igil* – dvistigių smuiku, *kho-mus* – Tuvos žydų arfa, *doshpulur* – liaudiška liutnia ar *dünggür* – šama-nų būgnu.

Devintojo dešimtmečio pradžioje Paulas Pena, aklas amerikietis, atliekantis bliuzo muziką, išgirdo per Rusijos radiją transliuojamą gerklinių dainavimą. Šis muzikantas, ga-lintis didžiuotis turtinga savo muzi-

kine patirtimi, pakerėtas tuvių gerklinio dainavimo, surengė ekspedi-ciją į pasauliui dar mažai pažintą Tuvos žemę. 1995 m. jis tapo pir-muoju bliuzo atlikėju Amerikoje, kuris uždainavo gerkliniu būdu.

Gerklinis dainavimas atnešė po-pularumą tokioms tuvių grupėms kaip „Huun Huur Tu“. Džiugu-pranešti, kad balandžio pradžioje Vilniuje ir Kaune galėsime išgirsti

garsiuosius „Hunn Hur Tu“, tuvių kalba tai reiškia „Saulės spinduliai“ arba „Saulės propelerai“. Nuo pat pradžių muzikantu kūrybą sudarė tradicinės stepių gyventojų tuvių liaudies dainos, kuriose apdainuo-jami gimtosios stepės arkliai ir ro-mantiškas klajoklių gyvenimas. Bé-gant laikui keitėsi grupės sudėtis, tačiau visada išliko sintezė tarp tra-dicinės folkloro ir moderniosios muzikos. Pastaruoju metu grupė sėkmingai eksperimentuoja vakarietiškais instrumentais ir netgi elektroninė muzika. Grupės „Huun Huur Tu“ koncertai Lietuvoje – galimybė Lietuvos klausytojui tie-siogiai prisiliesti prie tolimosios Tu-vos kultūros.

„Huun Huur Tu“ koncertai vyks balandžio 5 d. 19 val. Kauno valsty-binė filharmonijoje, balandžio 6 d. 19 val. Vilniuje, Šv. Kotrynos bažnyčioje.

RENGĖJŲ „GM GYVAI“ INF.

Anonsas

„Huun Huur Tu“ koncertai

Néra pasaulyje kitos tokios vietos, kuri būtų taip toli nuo jūros. Tu-vos sostinėje, Kyzile, stovi monumen tas, žymintis, kad Tuva – Azijos centras. Tuva – tai Azijos širdis, kraštas, glūdintis sunkiai peržengiamoję Altajaus, Sajanų kalnų apsuptyje, į šiaurę nuo Mongolijos, priklausan- tis dabartinei Rusijos autonominėi respublikai. Patys tuviai, pasakoda-mi apie savo kraštą, liudija, jog jų žemė, tradicijos šiandien yra tokios pat, kaip ir prieš dešimtis tūkstančių metų, o jų krašte slypi žmogaus, dvišalių ir gamtos plaplaptys, kurios, deja, ne kiekvienam pažintinos.

Vienas keliautojas apie Tuvą by-lojo: „Tuva – nepaprastas žemės kraštas. Tai žemė, kurioje nustoja galiojęs laikas... Laikas Tuvoje ne-gali būti aprašytas valandomis, sa-

Maištas po Jaunimo teatro stogu

Tomo Jašinsko spektaklis „Keturais vėjas“

Austėja Adomavičiūtė

Kasmet Lietuvos muzikos ir teatro akademijos Teatro ir kino fakulteto durys už nugaros užsiveria dar vienam studijas baigusiam kursui. Jauni menininkai, rinkti vienai ar kitai šalies scenai, „netikėtai“ praranda savo pirmąjį tikslą ir išvydė jiems uždarytas valstybinių teatrų duris buriasi į judėjimus, vieni „liūdi“, kiti „neigia“ teatrą ir koncentruojasi ties „Menų spaustuve“, kur pradedančių kūrėjų populiacija didžiausia. Tad štai kaip pasidalisius kūrybinės jėgos šiandien: senantiems profesionalams – valstybinių teatrų šiltinamis, jaunimui – alternatyvi „Menų spaustuvės“ erdvė.

Tokiame dabartiniame Lietuvos teatriniame gyvenime kontekste naujas Jaunimo teatro spektaklis atrodė išskirtinis dar iki premjeros – čia su aktoriais ėmėsi dirbtai jaunas, ką tik magistrantūros studijas Vsevolodovo Mejerholdo teatre centre Maskvoje baigęs režisierius Tomas Jašinskas, o siužetiniu pagrindu buvo pasirinkta ne taip jau dažna Lietuvos scenoje menininko gyvenimo istorija – poeto Kazio Binkio biografija.

Taigi spektaklyje iš jauniosios kartos perspektyvos pateikiamas ne tik paties Kazio Binkio portretas, ketervėjininkų veikla bei gyvenimo būdas, bet ir tarpukario meto motyvai, stengiantis chrestomatinių kostiumuotą intelligentą priartinti prie nūdienos. Atmetus sentimentus ir į pagalbą pasitelkus ironiją, spektaklio kūrėjai tapatinasi su keturvėjininkais ir su sarkastiška šypsenele žvelgia į jau pripažintus literatūros klasikus. Kaip žinia, tokie išsiokimai būdingi kiekvienam į kūrybinį gyveninį ateinančiam jaunam žmogui ir galbūt kaip tik dėl to Jašinskui, kaip naujaujasis teatro kartos astovui, šis vėjavaikiškas požiūris artimas. Tarkim, maišto ir dar nesukaustyto jaunystės polėkio ku-

pina scena Lietuvos radijuje, tinkanti į anuometiniam, ir šiam laikui, kur Binkis (Nerijus Gadliauskas) ir jo bendramintis (Lukas Petruskas) pasirodo dūminda suktines ir kontrastuodami su pabréžtinai susikausčiuosi Igno Cipliausko radijo vedėju.

Analizuojant pastatymą labiausiai norisi išskirti režisieriaus darbą su aktoriais, tiksliau, pagrindinio aktoriaus darbą, kuriuo ir remiasi visas spektaklis. Jašinskas visą dėmesį sutelkia į Kazio Binkio individualybę, kiti vaidinimo dalyviai sudaro tik foną šiam personažui atskleisti. Vieinas labiausiai vykusių režisieriaus pasirinkimui, nulėmusių spektaklio gyvumą – patikėti pagrindinį vaidmenį Nerijui Gadliauskui. Dažniausiai šiam aktoriui tenka antraplanai personažai, bet šiek tiek jis puikiai jaučia spektaklį kaip į priekį vedantis asmuo ir nustebino natūralumu.

Aktorius kuria Kazį Binkį pasitelkdamas švelnų humorą, su miele žvelgdamas į savo kuriamą personažą. Paradoksalu, bet binkiską maišto pradą aktorius perteikia supriešindamas santurią savo laikyse nuo vėjavaikišku kuriamo personažo charakteriu. Režisierius spektaklio dramaturgiją kūrė per repeticijas atsižvelgdamas į aktorių pataisąs. „Keturais vėjas“ patvirtina tokio principo efektyvumą – aktoriaus ir jo tariamų žodžių santykis labai artimas, scenoje organiškai kaitaliojasi tiesioginė kalba ir eilėraščių deklamacijos.

Būsimajį lietuvių literatūros elitu režisierius apgyvendina vos keiliais daiktais apstatytoje scenoje – visą revizitą sudaro celių kėdžių, stalas, vonelė (dailininkė Agnė Kupštė, Lauryna Liepaityė). Netvarkinė drabužiai atspindi keturvėjininkų maištą prieš ligtolines meno doktrinas, kurias jie buvo pasirengę drąsiai griaudinti iškėlę naujosios literatūros, klaidžiojančios ekspresionizmo

Nerijus Gadliauskas (Kazys Binkis)

D. MATVEJEVO NUOTR.

ir futurizmo kelias, lozungus.

Per Binkio gyvenimo istoriją žiūrovus vedantis Simono Storpirščio Pasakotojas jungia Jašinsko montažo principu dėlio jamas scenas. Scenografiijoje ir muzikiniame spektaklio fone palikta nemažai ironiškų aliuzijų į skirtingų epochų meno kūrinius, užuominę apie kūrybinę revoliuciją – romantizmo dailininko Eugene'o Delacroix paveikslą „Laisvė, vedanti liaudį į barikadas“ parafrazės, „Marselietės“ motyvai, Franzo Schuberto vokalinio-instrumentinio ciklo „Gražioji malūnininkė“ ištrauka – daina „Kelionė“.

Kaip antagonistą pagrindiniams spektaklio veikėjų būriui iš žiūrovų salės viduryje spektaklio pakyla Saulius Sipaičio Adomas Jakštės, atstovaujantis tai kartai, prieš kurį maištauja Binkis su savo bendraminčiais. Sipaičio veikėjas taip ir neigavo ryškesnių bruozų, jam būdingos tik kelios užkietėjusio konserveratoriaus, iki keturvėjininkų literatūros garbintojo, savybės. Vienu necenzūriniu žodžiu keturvėjininkai sugeba priversti Jakštą nulipti nuo pjedestalo, kur jis egzaltuotai deklamuoją Maironio eiles.

Pajuokiantis, švelnai ironizuojant, provokuojant, kaip savo laiku ir keturvėjininkų judėjimas, spektaklis pabaigoje īgauna švieaus trazizmo. Nebaigtos Binkio pjesės „Generalinė repeticija“ sceną režisierius vykusiai sugretina su paskutinėmis rašytojo gyvenimo akimirkomis.

Kazio keliaivimas į dangų (nors vizualiai prasme padirbėta gerai) buvo per daug ištestas, pritempta ir paskutinė Sipaičio scena, kurios tikrai būtų galima atsisakyti, kad neįšblėstu visą spektaklį apibendrinti Kazio kelionę į dangų su neįšblėstančią šypsena veide.

Režisūriniu požiūriu spektaklis kol kas nėra labai stiprus – tai veikiau tvarkingai išdėliotos scenos, kūrinių balansuoja tarp Poezijos skaitymo ir vaidybinio spektaklio, kai kurie sprendimai gana tiesmuki. Vis dėlto, nors ir neprisodintas gilių filosofinių ar bendražmogiškų minčių, spektaklis yra gyvas. Jašinskas veiksmui scenoje suteikė laisvą nesuvaržytą formą, leido aktoriams improvizuoti, tad jiems lengvai pavyko pajauti ir suvaldyti publiką, nuo pat spektaklio pradžios prikaustyti žiūrovų dėmesį.

Ankstesniame darbe – monospektaklyje pagal Nikolajaus Gogolio „Pamišlio užrašus“ – Jašinskas pernelyg užsižaidė režisūrinėmis ir scenografinėmis prasmėmis, kurių nepayvo perteikti nepakankamai įtaijam aktoriui, pasimetusiam režisierius interpretacijų gausoje. Tai buvo labai tirštos ir sunkios faktūros spektaklis, pripildytas daugybė vienodos svarbos detalių, – rodos, Jašinskas norėjo realizuoti kiekvieną jam apysakos sukeltą mintį. „Keturais vėjas“ – lengvesnis, dinamiškesnis vaidinimas, o tai lemia natūraliai vaidinantys aktoriai ir tikslesnė režisūra. Ryškesnus ir bendresnius Jašinsko stiliums bei krypties bruožus nusakyti dar sunkoka, bet naujuoju spektakliu jis parodė pretenduojaapti perspektyviu jauniausios kartos režisieriumi.

Šis spektaklis – žavus priminimas, kad ir dabartinių klasikai buvo visa neigiantys maištininkai. Norisi tikėtis, kad išimtinis dėmesys pradedančiam kūrėjui Jaunimo teatre taps nuolatinis. Juk jauniesiems naujai kalbėti apie jaunus – paprasčiausia. Tik duokite tribūnā.

Anonsai

Apie šokį ir kiną

Balandžio 1 d., penktadienį, 18 val. Nacionalinės dailės galerijos auditorijoje prasideda penkių vakaruų kino ciklas „Šokis kine“. Kūno ir vaizdo choreografija“, pristatantis filmus, kuriuose susipina choreografijos ir kino raiškos priemonės. Programoje matysite retus ir mažai žinomus avangardinius šokio filmus bei pasaulinio garso choreografų ir kino kūrėjų darbus.

Pirmais vakaro programa „Baleto kosmose“ skirta avangardiniam šokio filmams. Pokario metu neprisklausomų Amerikos kino kūrėjų improvizacijos – tikras nepaklusnumas nusistovėjusioms šokio vaizdavimo kine tradicijoms. Šeštuoji vakaro filmuose drąsiai tyrinėjamos dar neatrastos kinematografinio šokio kūrimo galimybės. Matysime filmus „Pakvaišių šaukštų šokis“ (rež. Astan Vanderbeek, 1959, 5 min.), „Tiltai sukas ratu“ (rež. Shir-

ley Clarke 1958, 7 min.), „Devynios variacijos šokio tema“ (rež. Hilary Harris, 1966, 13 min.), „Spalvotas šokis“ (rež. Ed Emshwiler, 1959, 7 min.), „Dviejų šokis“ (rež. Norman McLaren, 1968, 13 min.) ir „Apskritimai II“ (rež. Doris Chase, 1972, 8 min.). Vakaro programą pristatas filologė, kinotyrininkė, Vilniaus universiteto Lyčių studijų centro docentė Natalija Arlauskaitė.

„Spalvotas šokis“

Retos 16 mm filmų kopijos šiam kine seansui buvo surinktos iš Niujorko ir Paryžiaus eksperimentinio kino archyvu.

Penkių vakarų programa „Šokis kine“ pristato choreografiją, speciai sukurtą kino filmams (angl. *dance for camera*), taip pat kino raiškos priemonėmis kuriamą kūno ir vaizdo choreografiją. Kiekvienas iš ciklo seansų – „Baletas kosmose“,

„Gestas kaip šokis“, „Naujas žvilgsnis“, „Šokis kaip architektūra“, „Šokis kaip įkūnyta muzika“ – atskleidžia vis kitokį šokio ir kino kalbos santių.

Iš viso bus parodyti 13 trumpametražių ir 2 pilnametražiai filmai. Kiekvieno vakaro programą pristatys, savo įžvalgomis apie filmus dalinsis įvairių sričių specialistai: Natalija Arlauskaitė, sociologė, kultūros kritikas, rašytojas Artūras Tereškinas, šokio kritikė Vita Mozūraitė, miesto ir medijų tyrinėtoja Jekaterina Lavrinec bei kompozitorius Mindaugas Urbaitis.

Po atidarymo balandžio 1 d. šokio filmų seansai vyks kiekvieną balandžio ketvirtadienį 18 val.

Programa

Balandžio 1 d. 18 val. – Amerikos avangardinių kino filmų programa „Baletas kosmose“.

Balandžio 7 d. 18 val. programoje „Gestas kaip šokis“ pristatomos išraiškingų ir savių eksperimentinių šokio filmų kūrėjų – kino reži-

sierė Maya Deren bei avangardinės muzikos kompozitorė, atlirkėja ir choreografe Meredith Monk.

Balandžio 14 d. 18 val. programe „Naujas žvilgsnis“ matysite legendinius amerikiečių choreografių Merce'o Cunninghamo ir Williamo Forsythe'o sceninius kūrinius, kuriems naujai gyvybę įkvėpė kino režisieriai.

Balandžio 21 d. ir 28 d. 18 val. programose „Šokis kaip architektūra“ bei „Šokis kaip įkūnyta muzika“ pristatomų pilnametražiai filmai, sukurta žymaus belgų kūrybinio due-to – choreografe Anne Teresos De Keersmaeker ir kino režisieriaus, kompozitoriaus Thierry De Mey.

Kino ekrane naujai atskleidžiama minimalistinė De Keersmaeker choreografija, įkūnijanti griežtas modernizmo architektūros ar garsaus amerikiečių kompozitoriaus Steve'o Reicho muzikinių kūrinių kompozicijas.

Iejimas į kino seansus nemokamas.

Teatras – tai kažkas senamadiška

Pokalbis su režisieriumi Kristianu Smedsu

Kovo viduryje Vilniaus gatvėse ir vėl buvo galima sutikti suomių teatro režisierių Kristianą Smedsą. Jau daugiau kaip penkerius metus jis yra nuolatinis lietuvių teatro svečias, o balandžio Europos teatro premijos iškilmėse Sankt Peterburge režisieriu bus įteiktas „Naujosios Europos teatro realybės“ apdovanojimas.

Ši kartą K. Smedsas į Lietuvą grįžo Lietuvos nacionalinio dramos teatro Studijos erdvėi pritaikyti 2006 m. kurta spektaklį „Liūdnos dainos iš Europos širdies“ pagal Fiodoro Dostojevskio romaną „Nu-sikaltimas ir bausmė“. Spektaklis, kuriame visus vaidmenis kuria Aldona Bendoriūtė, nuo šiol bus nuolat rodomas LNDT su „gyvu“ vertimu. Be to, LNDT buvo pristatas ir visoje Europoje pagarsėjęs K. Smedso Suomijos nacionaliniams teatrui sukurto spektaklio „Nežinomas karys“ (pagal Väinö Linnos romaną) vaizdo įrašas.

Ne pirmą kartą grįžtate dirbtį į Vilnių. Ši kartą adaptuojate jau penkerius metus rodomą spektaklį „Liūdnos dainos iš Europos širdies“.

Teko perdirbti vieną Suomijoje sukurtą spektaklį po septynerių metų nuo premjeros – esu įsitikinęs, jog jis tapo geresnis. Ilgą laiką ne-mačiau „Liūdnų dainų...“. Pritai-kydamas spektaklį naujai erdvėi, naujam teatrui, be kita ko, siekiau sumažinti jo teatrališkumą: atsi-a-kême teatriniu apšvietimo ir mu-zikos – aktorė Aldona Bendoriūtė dabar viską atlieka viena, be techni-kų pagalbos. Siekiau maksimalaus organiškumo, norėjau sustiprinti aktorių ir žiūrovų komunikaciją. Vi-sa spektaklyje vyksta tarp žmonių – aktorių ir publikos.

Dėl tų pačių priežasčių spektaklyje atsirado ir dar vienas „perso-nažas“ – vertėja. Nenoriu, kad čia būtų naudojami subtitrai ar kita vertimo įranga, viskas čia remiasi žmonėmis. Siekiau spektaklį padar-yti kiek įmanoma paprastesnį, ga-lima sakyti, naudojausi „žemųjų technologijų“ principu.

Tačiau nepakito nei pasakojama istorija, nei pasakojimo būdas, ne-keitėme ir estetikos. Dabar svar-biausia mums buvo, kas vyksta tarp

Kristianas Smedsas

TKIEC NUOTR.

aktoriaus ir žiūrovų, kurie nuo šiol dar labiau prisidės prie spektaklio proceso. Žinoma, spektakliai, kuriuose siekiama interaktyvios komunikacijos, yra sudėtingi ir reikalauja ypatingo atidumo. Tai – švelni rizika. Manau, vienintelis būdas ištraukti žiūrovus iš spektaklio kūri-mo proceso – juos suvilioti. Tam reikia nemažai žaidybės kumo ir nai-vumo.

Tačiau esu įsitikinęs, kad naujoji spektaklio versija kelia daug dides-nius reikalavimus ir Aldonai, ir publikai, kuri nuo šiol bus neatskiriamas spektaklio dalimi ir nebegalės pasi-slėpt antroje ar trečioje eilėje.

Tai vis dar neįprasta Lietuvoje...

Tikrai taip. Juk Lietuva – spek-taklių didžiosioms scenoms su ilgais vyrų monologais šalis.

Įdomi pastaba. Taip matote lietuvių teatrą?

Na, mačiau apie dvi dešimtis lie-tuvių spektaklių ir didžiojoje jų da-lyje vyrų monologai tikrai buvo ilgi. Tiesą sakant, remiantis šiuo išpūdžiu ir giminė pirminė „Liūdnų dainų iš Europos širdies“ idėja – norėjau su-kurti spektaklį pagal klasikinį kūri-nį, bet kamerinei scenai ir kad tai būtų moters monologas.

Paminėjote „žemąsias technologijas“. Regis, pastarųjų kelerių metų Jūsų darbus galima suskirstyti į dvi grupes: į žemosiomis ir aukštosiomis technologijomis besiremian-čius spektaklius.

Taip, esu sukūrės nemažai spek-taklių, kuriuose naudojamos nau-jausios vaizdo ir garso technologi-

jos. Tačiau šiandien man tai nebe-taip įdomu. Lietuvoje sukurtas „Výšnių sodas“, žinoma, susijęs su aukštosiomis technologijomis, tačiau tai ne naujas darbas, o gyvas procesas. Jame naudojama vaizdo transliacija – projekto konцепcijos dalis, ji atskiria vietą ir laiką, pada-de spektaklį parodyti didesnei au-ditorijai. Na, o „Liūdnose dainose“ atvirkščiai – galima jausti laiko ir erdvės vienybę, galima sakyti, kad tai „senamadiškas“ spektaklis.

Neseniai sostinės publiką turėjo progą susipažinti su dar vieno aukštosiomis technologijomis besiremiančiu Jūsų spektakliu „Nežinomas karys“ vaizdo įrašu.

Taip, šis spektaklis buvo sukur-tas Suomijos nacionaliniame teatr-e su penkiolika aktorių ir septyniomis vaizdo kameromis. Spektaklis buvo parodytas daugiau nei šimtą dvi-dešimt kartų ir kas kartą salę buvo pilnutėlė, tad jি pamatė apie septy-niasdešimt trykštancių žiūrovų.

Kovos už nepriklausomybę ir jos kainos temos, gildenamos spek-taklyje „Nežinomas karys“, artimos ir Lietuvai. Esate minėjės, kad spektaklis Suomijoje susilaukė kontroversiškų reakcijų.

Šeštajį dešimtmjetį pasirodės Väinö Linnos romanas „Nežinomas kareivis“ ir Edvino Laine'o ekranizacija yra tapę suomių kultūros iko-nomis. Kurdamis spektaklį mes pri-silietėm prie savotisko „Šventojo rašto“ ir savo interpretacija nusi-žengėme kanonui. Taigi turėjome sulaukti atgarsiu. Antrojo pasauli-o karo metais žuvusių karių atmi-

taik dešimtmjetį Väinö Linnos romanas „Nežinomas kareivis“ ir Edvino Laine'o ekranizacija yra tapę suomių kultūros iko-nomis. Kurdamis spektaklį mes pri-silietėm prie savotisko „Šventojo rašto“ ir savo interpretacija nusi-žengėme kanonui. Taigi turėjome sulaukti atgarsiu. Antrojo pasauli-o karo metais žuvusių karių atmi-

nimas – vienas švenčiausiu dalyku Suomijoje. Dalis žmonių tai vis dar priima jautriai ir negali pažvelgti su humoru. Karo karta tiksliai išivaizduoja, kas yra ir kokia turėt būti Suomija. O mūsų, keturiadesimtmečių, kartos Suomija yra visai kitoka, skiriasi ir požiūris į ateitį. Esu įsitikinęs, jog mes taip pat turime teisę pareikšti savo nuomonę apie šalį, tai neturėt būti vien vyresnio-sios kartos prerogatyva. Žinote, ne-priklausomybės diena Suomijoje yra be galo liūdna šventė: languose de-gamos žvakės ir tauta šventoje tylo-je gedė žuvusiųjų kare. Tai mirusiu-jų pagerbimo diena, o ne nepriklausomybės šventė. Aš to nesuprantu. Gy-vename šaunioje valstybėje ir turčume šventi.

Savo nuomonę apie Suomiją gana aštriai išskatė ne vien „Nežinoma-s karyje“, bet ir Vilniuje taip pat matytame „Mental Finland“.

Tam tikra prasme taip. Tiesa, pastaras spektaklis yra ne tiek apie Suomiją, kiek apie Europą ir šiuo-laikinę visuomenę. Jis galėtų vadintis ir „Mental Lithuania“ ar „Men-tal Belgium“. Visi turime ydū. Štai-s laikais visos mažos šalys kovoja dėl savosios tapatybės išsaugojimo. Tačiau pastaruoju metu vis aštriai iš-kylytans nacionalizmo klausimai man kelia nerimą.

Koks vaidmuo atitenka teatrui mėginant apibrėžti tautinę tapaty-bę?

Niekada taip negalvojau apie te-atrą. Tai mano darbas, stengiuosi jí atlikti kiek galima geriau. Kuriu spektakliu, norédamas žmones su-jaudinti, priversti susimystyti.

Politinis menas – itin keblus ter-minas. Neneigiu, kad mano spek-takliuose nagrinėjamos ir politinės temos, bet visa, ką darau, yra teatr-as. O Jame riba tarp fikcijos ir faktų visada kiek miglota.

Teatras yra senamadiškas. Be to, tai – labai lėta meno forma. Turiu omenyje, kad spektaklį kuria di-džiulis kolektivas ir prieikia daug laiko jiems susiderinti. Néra jokių garantijų, kad tai pavyks. Teatre nuolat išsleka nesėkmės tikimybę. Juk niekada negali būti tikras, kas bus, kai į vieną krūvą suvesi pen-

kias dešimtis žmonių. Rašytojas ar tapytojas gali daug lengviau kontro-liuoti kūrybinį procesą, tačiau jiems tenka ir vienatvė. Teatro galių ir su-daro į viena sujungtos daugybės žmonių mintys, energija.

Dėl interneto, „Facebook'o“ ir kitų medijų šiandien gyvename po keletą paralelių gyvenimų. Todėl man ypač patinka teatrui būtinas re-alus buvimas: aktoriai ir žiūrovai tu-ri susiburti į bendrą realią erdvę. Šiuo aspektu teatras taip pat sena-madiškas.

Atnaujinote spektaklį pagal F. Dostojevskio romaną, netrukus laukia gastrolės su Antono Čechovo „Výšnių sodu“ prestižiniame Vienos festivalyje. Ar artimiausiuose planuose vėl rusų klasika?

Šiuo metu dirbu su aktoriniu meistriskumu studentais Estijoje. Vasarą jie baigia studijas, o rudenį numatytame spektaklio pagal F. Dos-tojevskio romaną „Broliai Karama-zovai“ premjera. Kol kas jí vadina „Karamazovų broliai ir seserys“. Méginiame atrasti „karamazovišką“ dvasią, kuri tiek kartų minima ro-manę, ir koks turėt būti „karama-zoviškas“ aktorius, laikas savo ran-kose ir gėri, ir blogi. Juk broliai taip skiriasi vienas nuo kiti ir tik drauge jie yra broliai Karamazovai. Taigi stengiamės scenoje atskleisti šias iš pirmo žvilgsnio abstrakčias temas.

Žinoma, viso to centre – tėvažu-dystė, kuri, dirbant su jaunimu, tam-pa ypač svarbi. Ji virsta klausimu, ar jie sugebės atrasti savitą vaidybos stilijų, savitą požiūrį į teatrą, ar galės „nužudyti“ vyresnių kartų mintis. Kol kas jiems sekasi ieškoti savo teatro ir savo raiškos priemo-nių bei naujų kontaktų su publika formų. Man patinka dirbtis su šiais dvidešimtmeciais jaunuoliais. Šalia-jų esu senis, bet man smagu. Tačiau tikiu, kad vieną dieną jie „nužudys“ mane, pajusiu penkiolikos peilių dūrius.

Kodel vis grįžtate į Lietuvą?

O kodel gi ne? Turiu čia nem-ažai draugu. Be to, čia daug puikių menininkų ir man patinka su jais dirbtis. Viskas paprasta.

KALBĖJOSI GODA DAPŠYTÉ

Premjeros

„JAH“ legenda

„Lietuva – savos rūšies „Dantės pragaras“. Ji žmogaus būdo bandymo paskutinis, žiauriausias etapas“, – taip savo sudarytame Lie-tuvos horoskopė tarpukariu rašė Juozapas Albinas Herbačiauskas. Ar mes dar atsimename šią legendinę, pranašišką asmenybę?

Naujojo Gycio Padegimo spek-taklio pavadinime – šios išskirtinės asmenybės inicialai, kuriuos režisie-rius sieja ir su Dievo vardu – Jahve. Anot Viktorijos Daujotytės, J.A. Herbačiauskas buvo beveik be išlygu at-meistas, memuaruose apie jí išliko

tik keistuolio, mistiko, chiromanto siluetas. Taip jis rodomas ir pjesėje: visuomenės atstumtas kvailys, už savo idealus kovojantis lietuviškas Don Kichotas.

Kritikas tuometinei Lietuvos valdžiai bei kultūros veikėjams, J.A. Herbačiauskas ilgainiui tapo baimę keliančiu nepageidaujamu asmeniu Lietuvoje. Tuo tarpu pa-prastiems žmonėms jis atrodė įdomi asmenybė – drąsiai téškianti savo tiesas, nesibaudinti ryšių su anuo pa-sauliu ir gebanti įvairiai magiškais būdaus padėti nelaimingiesiems.

Daugybės keistenybių, paradok-sų, staigū minties posūkių ir fanta-zijos kupiną spektaklį kuria jau ne

Gytis Padegimas

pirmą kartą kartu dirbanti koman-da: scenografe Birutė Ukrinaitė, kompozitorius Giedrius Kuprevičius (jis dar ir vaidins „Konrado“ kavinės pianistą), vaizdo menin-in-

kas Simonas Glinskis, choreografas Andrius Kurienius. Jų dėka balandžio 2, 3 ir 9 d. tarpukario epocha pirmą kartą scenoje transformuosis į J.A. Herbačiausko vizijas, chresto-matinės, mums žinomas idėjos ir si-tuacijos taps sarkazmu persmelktais parodoksais.

Rašytojo aplinkos atmosferą spektaklyje formuoja ir aktorių kru-ramos iškilios tarpukario asmenybės: jaun J.A. Herbačiausko vaidina Mikalojus Urbonas, vyresnį – Sigitas Šidlauskas, Juozą Keliuotą – Aleksandras Kleinas, Sofiją Kymantaitę-Čiurlionienę – Inga Mikutavičiū-tę, Tadeuzą Boy-Želenskį-Henrikas Stancikas, Juozą Tumą-Vaižgantą – Albinas Budnikas.

Neįtikėtina, bet tarpukario atmosfera ir tuo metu sklandžiosios idėjos nepaprastai tiksliai apibūdina šiuolaikinę Lietuvos politikos ir kul-tūros problematiką. Tarytum niekas Lietuvos ir nepasikeitė. Jei kam dabar mūsų šalyje gyventi sunku, te-pagudžia šie J.A. Herbačiausko žodžiai: „Tik Lietuvos išbandytas žmogus – tikras žmogus!“

KAUNO DRAMOS TEATRO INF.

Instrukcija: tarpdisciplininis menas

Laima Kreivytė

Prisipažinsiu – šį teksta inspiravo skambutis telefonu. Skambinysis užsiminė, kad reikšt aiškiau apibrėžti tarpdisciplininių menų. Mandagiai paprašė pagalvoti. Dažnai savaitę laiko ir garantavo, kad nieko nebus, jei vis dėlto nesugalviosiu.

Paprastai vengiu atsakinėti į telefonines apklausas. Tačiau skambinimo ne bankas ar „Čili pica“, o menininkas, kurį gerbiu ir kurio rūpestį dėl tarpdisciplininio meno įkvėpę ne asmeninės ambicijos, o rimtas požūris į visuomenines pareigas. Tai itin retas reiškinys – beveik anomalia. Man visada imponavo šio menininko konceptualumas ir gilinimas į sudėtingus reiškinius bei teorijas. Štai ir dabar – galėtų žmogus tiesiog „pasikliauti širdim“ arba numot ranka ir negaisti laiko. Bet gilinasi. Nes visutinis nesigilinimas ir gimdo komercinio, kičinio, pseudokonceptualaus, oficiozinio ir šiuolaikinio liudėjimo meno monstrus, kuriuos kultūros valdininkai iš inercijos (ar nevilties) deda į „tarpdisciplininio meno“ projektų krūvą. Ta krūva taip apaugo, kad darosi panaši į Augėjo arklides – ir jokios baltos užuolaidėlės jos neprideng.

Apie tarpdiscipliniskumą rašyta ir kalbėta daug – ypač moksle ir mane. Vakaruose nuo XX a. 8-ojo deš. pradžios, Lietuvoje – nuo 1990-ųjų. Podisciplininių (*postmedium*) būvį aptarė Rosalind Krauss, etnografinių posūkių šiuolaikiniame mene

(akcentuojant ne discipliną ir atlirkimo būdą, o diskursyvių strategijas) – Halas Fosteris. Apie paribų problemas Lietuvoje rašė Lolita Jablonskienė, raktines šiuolaikinio meno sąvokas (taip pat ir tarpdiscipliniskumą) aiškino Dovilė Tumptytė, keletą išsamų pastabų apie tarpdisciplininių menų pateikė Kęstutis Šapoka. Pasisakė ir dabartinis Lietuvos tarpdisciplininio meno kūrėjų sajungos pirmininkas Vytautas Michelkevičius. Kiekvienam besidominčiam verta susipažinti su šių autorų mintimis, norint geriau suvokti istorinį ir teorinį tarpdisciplininio meno Lietuvoje kontekstą – viškas pricinama internete ir bibliotekose. Tačiau mano tikslas – ne akademinė tarpdiscipliniskumo analizė, o veikiau jo apibrėžimų sintezė, kuri (jei pavyks) galėtų tapti paprasciausia naudojimosi instrukcija.

Klausimas šiuo atveju ne filosofinis, o pragmatinis – kokias kriterijais remiantis projektus galima vadinti tarpdisciplininiai atsižvelgiant į Kultūros rėmimo fondo specifiką? Fonde egzistuoja skirtingoms meno sritis nustatytos paramos kvotos, kurios kartkartėmis peržiūrimos atsižvelgiant į paraškų skaičių. Pastaruoju metu tarpdisciplininio meno projektų skaičius smarkiai išauga, o kvota nepasikeitė. Padidėjęs paraškų kiekis liudija stiprėjančią skirtinį sričių profesionalų bendradarbiavimo tendenciją, bet kartu ir visišką tarpdiscipliniskumo

sąvokos „išplautumą“. Bet koks renginys, kuriame dalyvauja ne vienos srities menininkai, automatiškai suvokiamas kaip tarpdisciplininis. Bet jei fotografiją parodoje akomponuojant smuikiui skaitomos eilės, dėl to fotografija ir literatūros skaitymai savaime netampa tarpdisciplininių menų pateikė Kęstutis Šapoka. Pasisakė ir dabartinis Lietuvos tarpdisciplininio meno kūrėjų sajungos pirmininkas Vytautas Michelkevičius. Kiekvienam besidominčiam verta susipažinti su šių autorų mintimis, norint geriau suvokti istorinį ir teorinį tarpdisciplininio meno Lietuvoje kontekstą – viškas pricinama internete ir bibliotekose. Tačiau mano tikslas – ne akademinė tarpdiscipliniskumo analizė, o veikiau jo apibrėžimų sintezė, kuri (jei pavyks) galėtų tapti paprasciausia naudojimosi instrukcija.

Taigi pirmas instrukcijos punktas: tarpdisciplininis menas yra tai, kas nepriklauso kitoms išvardytoms sritis: ne dailė, ne šokis, ne fotografija, ne literatūra, ne teatras, ne kininas, ne tautodalis ir t.t. Tačiau tai nereiškia, kad neiginius pakeitus teiginiais ir sudėjus bent du komponentus gaunamas tarpdisciplininis menas. Čia labai svarbu suprasti, kad kiekviena išvardyta sritis / disciplina turi būti suvokama iš šiandienos perspektyvos – pasinaudojant Rosalind Krauss terminu – „išplėstame lauke“. Fotografija išplėstame lauke reiškia, kad ji gali tapti instalacija, fotografiniai objektai ir pan. Literatūra – kad jos skaitymai gali būti interaktyvūs, priimti sporto varžybas (*slam poetry*), performansas. Juk nemansym, kad šiuolaikinė literatūra – tik poezija, proza ir drama. Kine ir teatre taip

žavėtis ir naujausiamė Woody Aleno filme „Kai sutiki aukštą tamšiaplauki“, ir netrukus pasirodyti „Egzorcizme“. Dar vienam filmui, tiksliau, jo autorei Sofiai Coppolai ir rudenį Venecijos „Auksiniu liūtu“ apdovanojamos „Kažkur tarp ten ir čia“, skirti net du straipsniai. Ieva Toleikytė straipsnyje „At(si)veriančiantis kinas“ susieja režisierės biografiją ir filmografiją, išskiria pagrindines kūrybos temas ir „realybės“. Ramūnas Aušrotas straipsnyje „Moteriškasis eros“ Coppolos filmą „Kažkur tarp ten ir čia“ lyginia su 1957 m. pasirodžiusiu Franko Tashlino „Ar sėkmė išleps Roką Hanterį?“ ir prieinaga netikėtų išvadų apie vyriškumo, artumo, eros vaizdavimą šiuolaikiniame kine. Pasak Aušroto, „Coppolos kinas yra daugiau nei tik moteriško diskurso kinematografe papildymas, daugiau nei tik *écriture féminine*. Režisierė taiso iškreipianti šiuolaikinį mąstymą, susijusį su eros supratimu.“ I klausimą, kodel tas mąstymas atrodo iškreiptas, bando atsakyti Lukas Braškis, ši kart savo laiške iš Niujorko para-

Artūras Raila. „Pompa menui – menas pompa“. 1995 m.

Tarpdisciplininis menas yra transgresyvus – t.y. peržengiantis ribas. Pirmausiai peržengiantis vienos disciplinos ribas, neišsitenkantis net jos „išplėstame lauke“. Transgresyvumą, kaip svarbiausią tarpdisciplininės praktikos bruožą, išskiria Halas Fosteris. „Pagal Fosterio logiką, transgresiją galima konstatuoti diskursyvioje meno praktikoje, kurioje pasitelkiamos ir kompetentingai panaudojamos įvairių sričių žinios. Toks menas sukuria interaktyvų/kritiką/refleksyvų santykį su kultūrine, socialine, politine terpe, t.y. skleidžiasi horizontalumo ir vertikalumo jungtyje.“ (Dovilė Tumptytė, „Aktualijo meno raktazodžiai: tarpdiscipliniskumas, medijos ir reliacinių estetika“, 2005 10 17, www.balsas.cc)

Penktas. Tai nėra tik Lietuvos tarpdisciplininio meno kūrėjų sajungos narių kuriamas menas. Nors daugumą jų kuria tokį meną, jį gali kurti ir kiti. Greičiausiai meno profesionalai, bet gali ir mėgėjai (Kultūros rėmimo fondas jiems taip pat skiria paramą). Tarpdiscipliniskumą legitimuoja ne meno institucijos (ŠMC, VDA, NDG, galerijos ir pan.), o būtent meno disciplinų ribas peržengiantis kūrybos pobūdis.

Jei ši instrukcija padės projektų rašytojams ir vertintojams – labai gerai. Jei paskatinis diskusijas ir naujus, tiksliesnius ir (ypač!) trumposnus tarpdisciplininio meno apibrėžimus – dar geriau. Dėkoju už skambutį.

Ketvirtas (susijęs su trečiuoju).

Kaip įveikti lietuvišką dumblą

Pavasarinių „Kino“ skaitymo malonumai

Naujas „Kinas“ pasirodė per patį „Kino pavasario“ įkarštį. Vienas didžiausių festivalio įvykių – lietuviškų Manto Kvedaravičiaus filmo „Barzakh“, pasakojančio apie Čečėnijoje dingstančius žmones, premjera. Su filmo autoriumi žurnalo puslapiuose kalbasi Darius Makūnas. Pokalbis – ne tik apie filmą, bet ir apie tai, kaip po kelerių Čečėnijoje praleistų metų režisieriui atrodo Lietuva. Kvedaravičius atsako be užuolankų: „Lietuvoje yra dumbblas, kur viskas susimaišę, yra daug visko, bet po truputį. Aš ir pats esu čia. Vertybų klausimai atsidūrė antrame plane, todėl ir politikos ar kultūros erdvėje daugelis iš mūsų įsiveliami į tą dumblą.“

Šarūnas Bertas, kurio pilnų retrospektivą taip pat surengė „Kino pavasaris“, nuolat bėga nuo tuo to dumblo į platū pastaulį. Bet Maksiminas Ivanovas straipsnyje „Kur nuriedėjo vogti neorealizmo dviračiai“ siūlo pažvelgti į Barto kūrybą pasitelkus italų neorealistas ir jų požiūri į tikrovę. Bandymas visai įdomus.

„Kino pavasaris“ rodo geriausius kitų festivalių filmus, todėl ir Lino

Vildžiūno išpūdžiuose iš Roterdamo festivalio, ir Živilės Pipinytės bei Sonatos Žalneravičiūtės iš vasarų pasibaigusios Berlinalės rašiniuose minimi beveik tie patys filmai. Tokie dabar laikai – kino teatrų repertuarė, kur dominuoja animaciniai filmai nelabai suaugusiems, geresi filmai nebesuranda vietos, todėl tokia svarbi alternatyva yra kino festivaliai. Juose gali pamatyti tai, apie ką kalba sinefilai. Panašiai ir su vokiečių filmais. Juos taip pat nelengva pamatyti. Todėl spragą, matyt, užpildys balandžio pabaigoje renčiamos Vokiečių kino dienos. Ju anonsas – taip pat naujame „Kine“.

Bet žurnalo autorai nenesisuka ir nuo kasdienio kino teatrų repertuario. Rūta Birštonaitė recenzuoja brolių Coenų „Tikra išbandymą“, Ramūnas Aušrotas – Alejandro Gonzálesa Iñárritu „Biutiful“, Narius Kairys – Daviso O. Russellio „Kovotojų“ ir Danny Boyle'o „127 valandas“. Izolda Keidošiūtė pateikia patrauklų aktorių, suvaidinusi didžiausią kino pabaigs Hanibalą Lekterį, portretą, juolab kad Anthony Hopkinsu dabar galime

žavėtis ir naujausiamė Woody Aleno filme „Kai sutiki aukštą tamšiaplauki“, ir netrukus pasirodyti „Egzorcizme“. Dar vienam filmui, tiksliau, jo autorei Sofiai Coppolai ir rudenį Venecijos „Auksiniu liūtu“ apdovanojamos „Kažkur tarp ten ir čia“, skirti net du straipsniai. Ieva Toleikytė straipsnyje „At(si)veriančiantis kinas“ susieja režisierės biografiją ir filmografiją, išskiria pagrindines kūrybos temas ir „realybės“. Ramūnas Aušrotas straipsnyje „Moteriškasis eros“ Coppolos filmą „Kažkur tarp ten ir čia“ lyginia su 1957 m. pasirodžiusiu Franko Tashlino „Ar sėkmė išleps Roką Hanterį?“ ir prieinaga netikėtų išvadų apie vyriškumo, artumo, eros vaizdavimą šiuolaikiniame kine. Pasak Aušroto, „Coppolos kinas yra daugiau nei tik moteriško diskurso kinematografe papildymas, daugiau nei tik *écriture féminine*. Režisierė taiso iškreipianti šiuolaikinį mąstymą, susijusį su eros supratimu.“ I klausimą, kodel tas mąstymas atrodo iškreiptas, bando atsakyti Lukas Braškis, ši kart savo laiške iš Niujorko para-

žes ir apie mūsų padangėse sparčiai populiarėjantį filosofą Jacques'ą Rancière'ą bei jo knygos „Emancipuotas žiūrovas“ sukeltas mintis ir abejones. Panašiam žiūrovui savo „Namų kino“ rekomendacijas skiria ir Nijolė Andrijauskienė, pristatanti Davido Fincherio „Socialinių tinklalapių“, Shawno Levy „Naktinių pasimatymą“, Roberto Rodrigueso „Mačetę“, Philipo Noyce'o „Druską“ bei geriausią Quentinui Tarantino 2010 m. filmą – Lee Unkricho „Žaislų istoriją 3“.

Žaislų istorijų prisiziūrime ir lietuvių kine, bet būkime atviri – apie kaimynus nežinome nieko, tik Andrius Mamontovo išreklamuotą „Amaya“. Todėl, manau, bus įdomu pakeliauti po, deja, lietuvių žiūrovams vis dar naujų kino teritorijų – Latviją. Renata Šukaitytė straipsnyje „Pažintis su kaimynų kinu“ išsaumai pristato paskutinių metų latvių kino situaciją, svarbiausius jo kūrėjus bei filmus.

Šių metų pradžia lietuvių kinui buvo sunki ir liūdna. Vienas po kito Anapilin išejo iškilūs kūrėjai. In memoriam Linas Vildžiūnas pris-

mena kino, televizijos ir fotografių kritiką Skirmantą Valiulį, jo neįsemiamą smalsumą ir darbštumą, bet kartu ir mišlingą asmenybę. Režisierius Almantas Grikevičius dar spėjo papasakoti apie save ir kūrybą istorikams Linai Kaminskaitei-Jančorienei ir Aurimui Švedui. „Kinas“ pateikia jų būsimos knygos fragmentą, kuriame Grikevičius prisimena pirmuosius Maskvos kinematografijos institute praleistus metus.

Neseniai pasirodžiusi Ramunė Rakauskaitės parengtą knygą „Šoblik“ apie kitą lietuvių kino klasiką Henriką Šablevičių recenzuoja Valdas Gedgaudas. Jis tvirtina, kad knyga „galėjo būti padaryta geriau“. Sau aš visada sakau tą patį.

Jūsų –
JONAS ŪBIS

Nenustygstančios vietoje erdvės

ATKELTA IŠ 1 PSL.

getinių erdvę reikalavimas, dėl kurio kartais ta erdvė tampa jdomesnė už joje eksponuojamą meną arba iš vis nebesuteikia salygų jį tinkamai eksponuoti.

Šiaip ar taip, galerija „Vartai“, kurios dvidešimtmečio proga šiuo metu Vilniuje galima pamatyti net penkių Žilvino Kempino instalacių parodą, įsikūrusi XIX a. statyto pastate. Žinoma, patalpos su modernintos, kaip įmanoma labiau priartintos prie balto kubo estetikos. Tad „Vartų“ vieta puikiai tinka energetinėms instaliacijoms eksponuoti. Pati savaime neturėdama stiprios atmosferos, galerijos erdvė leidžia žiūrovui sutelkti dėmesį į instalacijoje veikiančias energijas.

Belgų architektūrologas Svenas Sterkenas Banhamo erdvę apibrėžimais naudojosi nagrinėdamas Iannio Xenakio šviesos ir garso instalacijas „Polytopes“ (7–8 deš.), sukurtais specialiai duotai erdvei – Prancūzijos paviljonui Monrealio pasaulinėje parodoje, klini muziejui ar Pompidu centriui Paryžiuje. Šviesos ir garsų bangų formuojama erdvė turėjo rasti santykį su ekspozicijų vietomis. Xenakis nesiekė paiminti panašių, bendrą atmosferą

Žilvinas Kempinas. Instalacijos „Pokylų salė“ fragmentas. 2010 m.

kuriančią šviesos ir garso, o tvirtai tikėjo, kad žmogus yra pakankamai protinges suvokti du diskursus (aplinkos ir turinio) vienu metu.

Įdomu potyrio vientisuom aspektu pažiūrėti į itin kompleksiškas Kempino instalacijas: „Kolonose“ (2006) jis žaidžia oro ir šviesos bangomis, „Serpentine“ (2010) prisdeda garsinės, o „Pokylų salėje“ (2010) – spalvinės bangos. Garso šaltinis visada yra tam tikra prasme natūralus – ar tai būtų ventiliatoriaus ošimas, ar šokinėjančias juostelės prie žemės grąžinančios cakinčios vinutės, ar tu pats, šlamantis pro „Kolonas“, ar besilabdantys blizgūs lakštai. Tad laisvas garsas nickam nepričtarauja, o tiesiog patvirtina gyvenimišką logiką. Visos kitos bangos yra griežtai surežisutotos: tiksliu kampu pasukti ventiliatoriai, tikslame aukštyste ir tiksliu kampu pasukti (sukami) šviesos šaltiniai. Vis dėlto „Kolonose“ ir „Serpentine“, kaip ir instalacijose, 2007 m. rodytose ŠMC, šios bangos tarnauja pagrindiniams instalacijų veikėjui – vaizdajuoste, kuri, pati būdama ir dvimata linija, oro ir šviesos bangoms padedant apibrėžia patį keturmatį erdviiškumą. Be tu

gų juostelę netaptų nei trimate, nei keturmate, kita vertus, be tos linių nematyume bangų judėjimo. Tad Kempinas nekuria „politopo“, t.y. daugiaerdiškumo vienoje erdvėje. Jo tikslas yra įvaizdinti kintančiai, keturmatiškai patiriamą erdvę.

Taip vaizdo projekcijų instalacija „Dviratininkas kurjeris“ (2006) tampa vaizdajuosčią instalacijos pratybomis. Rodomas vaizdas nufilmuotas iš visų keturių pusų dvi-račiu važiuojant Manhatano gatvėmis. Iš esmės paprastas patyrimas (jei gyveni Manhatane) keturpusiškai sudokumentuotas tampa neįmanomu patyrimu – gyvenime negali matyti sau už nugaros. Bet jei nori keturmatiškai suvokti erdvę, turi ją keturmatiškai ir sudokumentuoti. Pabandžius ilgėliau pažiūrėti tą dokumentaciją, nuo judančių vaizdų gausos (ir turbūt netinkamos šoninio vaizdo padėties akies atžvilgiu) ima pykinti. Tada paaiškėja sklandančioje vaizdajuosteje sukonspekto keturmatiškumo pranašumas. Galbūt ir „Dviratininkas kurjeris“ kokiaje nors kitoje parodinėje erdvėje sklandys ne vaizdo, o juostelės pavidalu.

„Ventiliatorių piešiniai“ (2010) – ant akvarelino popieriaus lapo, pri-tvirtinto prie besiukančio ventiliatoriaus, tušu nulietos spiralės (nieko daugiau ir nenuliesi ant besiukančio ventiliatoriaus). Viena vertus, piešiniai tampa poilsio nuo tiesioginės energijos sala. Kitą vertus, veda nuo pirminio supratimo, kad ventiliatorius „pučia bet kaip“ (chaotiskas oro bangas) prie ventiliatoriuje užkodus to cikliško judėjimo ratu. Ir, prieš žiūrovui įeinant į realiu laiku vykstančio cikliško judėjimo pripildytą „Pokylų salę“, ta cikliškumą įvaizdina.

„Pokylų salėje“ atsirandančios spalvos (jei laikymis klasikinės idėjos, kad juoda ir balta nėra spal-

vos) sukelia perdėto kompleksiškuo įspūdį. Bent jau man spalvą panaudojimas šioje instalacijoje suvokiusi iliustruoja mintį, kad spalva turi didžiausią sociokultūrų bagažą iš visų Kempino naudojamų bangų. Būtų smagu po „Pokylų salę“ paslankioti su Vasiliumi Kandinsku, siejusiu spalvas su atsiminimais ir emocijomis. Raudonas, mėlynas ir blizgesio derinys mane visai moksliskai nepaprastai nuklė į 9-ajį dešimtm̄ Niujorke ar Londone, į Naujosios bangos (new wave) muzikos mėgėjų klubą. Toks savaime įvykęs „Pokylų salės“ įkontekstinas išmušę iš vėžių, nes Kempino instalacijos iki šiol asocijuavosi su poiliu nuo sociokultūrinių kontekstų. Be to, spalva savo priemonėmis (atspindžiais ant besiblaškančių sienų) įvaizdina nenustygstančią vietoje erdvę.

Nors ir neįtikėtinai preciziškai atliktos, Kempino instalacijos sukelia įspūdį, kad jis, lyg pakvašę fizikas eksperimentatorius, iš tiesų nieko nekuria, tili sudaro tam tikras jam įdomias salygas. Ijungia ventiliatorių. Numeta vaizdajuoste. Priekabina prie ventiliatoriaus lemputę. Atkiša teptuką į prie ventiliatoriaus pritvirtintą popieriaus lakštą. Mina kameromis apkartystą dviratį. Ir žiūri, kas bus.

Ir kas būna? Veiksmo „filmas“ be pasakojimo, be gerųjų ir blogųjų, be nugalėtojų ir aukų. Nuolatinė ir begalinė kunkuliujanti kulminacija. Ar ji gali nusibosti? Ne, jei žmogus leidžia reikštis fizikai.

*Paroda veikia iki balandžio 9 d.
Galerija „Vartai“ (Vilniaus g. 39,
Vilnius) dirba antradienį–penktadienį 12–18 val., šeštadienį 12–16 val.*

Tik būk!

Ispūdžių kaleidoskopas iš Nidos meno kolonijos atidarymo

Danutė Gambickaitė

Kaip parašyti jau išspręstą ir nuspėtą tekstą? Pirma, negali kalbėti apie Nidos meno kolonijos atgaivinimą niekaip kitaip (problemiškai) – tik gerai. Tai geras ir teisingas sprendimas. Bet dar nepaleidžiu „beveik“ ar „nors“, tegu klaidžioja jie šiam tekste apie Nidos meno kolonijos atidarymą patys sau kaip menkutė geranoriška abejonė, neturinti išvadų, nes dar per anksti jas daryti.

Vykstant į Nidos meno kolonijos atidarymą, atsitiktinai teko sudalyvauti keistame pokalbyje su neriniškiu taksi vairuotoju. Bepasakodamas savo gyvenimo istoriją (vyras gimė Kaukaze, panorę tapti jūrėniku atvyko į Klaipėdą, čia susira-

do žmoną, o ši ėmė ir neišleido jūron), žodis po žodžio senukas išsi tarė ir kelis įspūdžius apie Nidos meno koloniją. Tai, ką vienur ar kitur nugirdo, matė. Spėjau išgirsti ir suprasti (jis prastai kalbėjo lietuviškai), kad „gražiai, gražiai ten viskas ištysta, sutvarkyta, įdomu, kie no tas viešbutis ir kaip iš sandėlio tokį gražų namą ištaisė“, kad „laba gera vieta. Nori jūros – trys žingsniai, kopų – du. Tik būk sau, tik būk“, – porino senukas.

„Tik būt, būt tik arba tik pabūt“, – nuolankiai antrinai. Nerija visada stipriai (i)veikia ar atitinkamai nuteikia. Šis yra atsminiama vokiečių rašytojo Ernesto Jungerio romaną „Afrikietiški žaidimai“. Tiksliau, iš jo nyrančią jauseną – kad ir kaip, kur,

kiek bėgtum, niekada nepabėgsi, nebent tik apibėgsi. Tas jausmas ypač raiškiai patiriamas mažame žemės ir smėlio lopinyje, apsupante jūros, upės, ežero ar vandenyno. Tik šios rūšies klaustrofobia yra kitokia, ne kelianti paniką ir desperatišką bėgimą kur nors, o apsupanti, suturinti ir nukreipianti žvilgsnį savęs link. Niekur nepabėgsi – tik būk! Su savim, kitu, galu galite kitu savim. Lagūnoje ši patirtis, rodos, skverbiasi į plaučius su įkvėptu oru.

Kalbant apie Nidos dailininkų kolonijos istoriją. Jau nuo XIX a. pabaigos ten pradėjo lankytis Karaliaučiaus meno akademijos profesoriai ir jų mokiniai. Vėliau Skruzdynėje įkurtas Hermanno Blode's viešbu-

tis tapo kolonijos centru. Lagūnos unikalumas visada traukė įvairių sričių kūrėjus nuo Thomo Manno iki Jeano-Paulio Sartre'o ar „Žalio lapo“ grupės.

Vilniaus dailės akademija 1600 kv. m ploto statinį Nidoje įsijigo 1999-aisiais. Pastatas statytas apie 1975 m., ilgą laiką naudotas kaip sandėlis, nuo to laiko beveik nere-montuotas. Patalpos nuo 1999-ųjų eksplotuotos tik vasarą, per studentų praktikas. Kiek pamenu Nidos meno koloniją iš tuo laiku, jos būklė buvo, švelniai tariant, neko-kia. Tačiau ta Nidos energetika viską užglastydavo. Keistai gerai atrodė iš senųjų pastatų ansamblio belikęs angaras su grafitais – toks menkas, purvinas, bet daugeliui su-

judinantis atmintį. Pavyzdžiu, aš atsiminu tekstile katedros dėstytojo Jono Stankevičiaus verdamą uzbekišką plovą. Tiesa, kažkas, regis, mėgino šią tradiciją pratęsti ir per kolonijos atidarymą. Neteko para-gauti, ar tinkamai.

Kalbant apie dabartinės koloni-jos architektūrą galima pasakyti, kad architektas Algimantas Kančo studijos projektuotas kolonijos pa-statas bendrame kontekste glumi-na gal tik ryškiosraudonos spalvos siemonis. Spalva sukelia nerimą dar anksčiau, vos pamačius projektą virtualioje erdvėje. Tačiau realybėje nerimas subyra ir ištirpsta drauge su šviesa, rūku ir smėliu. Pradžiu-

Lipdinio ramybė ir glazūros nerimas

Pokalbis su keramike Laima Matijošaityte-Martinkiene

Po sėkmingų pasirodymų pastarųjų metų grupinėse parodose nesenai surengė dar dviem keramikos ciklų parodas, jos sulaukė gyvo žinovų ir mėgėjų dėmesio bei komentarų. 2009 m. vasarą veikė ekspozicija Vilniaus Vokiečių gatvės Dailininkų sąjungos galerijoje vitrinoje, o 2010 m. kovo mėnesį vyko paroda Pamėnkalnio dailės galerijoje. Kas paskatino jas surengti?

Pernai gavau Kultūros ministerijos stipendiją, už kurią reikėjo atsiaskaiti parodomis. Bet tai tik papildomas postūmės. Pastaraisiais metais mano galva nuolat pilna naujų keraminių kompozicijų projektų, vos spėju paskui savo minčių padiktuočius reginius. Ikūnijus vieną jau beldžiasi kitas, nuo minimalių realistinių idėjų raiškos iki viškios abstrakcijos.

Iš šių daugiairopių vaizdinių modifikacijų gimusius objektus apibūdinau vienu žodžiu – „polimorfiniai“. Juos pagal vaizdo struktūrą suskirstiau į du ciklus. Vieną, kurį amžiaus idėjos perteiktos labiau tikroviškomis formomis, parodžiau vasarą Dailininkų sąjungos vitrinoje. Čia buvo septynios kompozicijos („Šokis“, „Prisiminimai“, „Kelonėn“, „Arkadija“, „Harpija“ ir kitos). Kita grupė, dylikla kompozicijų, išreikštų abstraktesnais vaizdais („Inercija“, „Pirmosios pamokos“, „Apoteozė“, „Noumenas“, „Liūdnā vaikystės daina“) eksponavau Pamėnkalnio dailės galerijoje. Tie ciklai neatsirado tuščioje vietoje. Kadaisė ilgas vasaros valandas praleidavau pievose ir miškuose. Ir visuomet manė stebino floros ir faunos detalių ir formų sąskambiai, pasikartojimai, jų atmainos ir panašumai. Pavyzdžiu, žolių stiebeliai ir gyvatės, žuvų pelekai ir augmenų

viršūnėlės. Šis polimorfiskumas man įkūnijo viso gyvojo pasauly vienovę (apie tai parodoje – kompozicija „Vešėjimas“).

Vizualiajame mene, kaip ir muzikos, visuotinė jungiamoji grandis yra ritmika, kai kurių garsų ir jų dezininių pasikartojimai viename kūrynyje. Tas pats ir literatūroje, ypač poezijoje – rimas ir ritmas. Jau pries kelerius metus surenčiau keletą kompozicijų tam pasauly polimorfiskumui išreikšti... Tačiau tai buvo tik pirmapradės idėjos, nors jau tuo mete kilo mintis sukurti ciklą darbų remiantis šiuo pastebėtu gamtos reiškiniu.

Kaip gimus kompozicijų idėjas?

Jau nystėjė temos kūrybai atsiradavo iš svajonių, o mano amžiuje – iš prisiminimų, filosofinių pamastytum (parodoje darbai „Noumenas“, „Apoteozė“), sapnų („Morfėjaus sapnas“). Kartais iš gyvenimoškos patirties („Pirmosios pamokos“), moters kasdienybės („Inercija“). Dažniausiai tema padiktuoja formą, plastinę raišką. Pavyzdžiu, kompozicija „Prieš lygiadienį“. Tos jaunystės vasaros Suvalkijos kaimo ir antžaginių sukrusta kvepiantį džiovinama žolę... Prisiminimai nupiešė atmintyje formų siluetus.

Kaip pasirenkate kolorą, glazūras? „Polimorfiniuose“ spalva itin svarbi.

Ją dažniausiai padiktuoja kompozicijos formas, kartais nuotaika, metų laikas. Būna, kad spalva norisi užgesinti savo vidinį nerimą. Ji negali būti tik paviršinė. Spalva taip pat turi savo gyvenimą – vidinį ir išorinį. Ji pulsoja kaip ir mūsų širdis. Spalva švyti ir užgęsta, kai jai nepatinka apšvietimas arba kitos spalvos draugija. Taigi spalvos... Jas dedu keliais sluoksnius. Kickvienu

degu atskirai, kol pasiekiu norimą rezultatą. Mano keramikoje dažnai būna tam tikros spalvos metai.

„Polimorfiniai“ yra stambaus tūrio, aktyvaus plastinio pavidaolio objekta. Ar skiriasi keramikos kūryns nuo lipdytinės molio skulptūros?

Jei skulptoriai dirba lauko skulptūrą, jie ima natūralią medžią agą iš gamtos. Jei kamerinę ir lipdo iš molio, jų technika visiškai kitokia nei keramikų. Tuo akivaizdžiai įsitikinai, kai gyvendama Palangoje keletą metų dirbau savo keramiką iš kūrybinėse dirbtuvėse. Gal dėl to, kad mūsų darbo principai visiškai skirtinė, labai gerai bičiuliavomės iš domėjomės vieni kitų darbais. O galbūt didžiausias skirtumas tarp skulptūros ir keramikos yra tas, kad bene pusę pastarosios darbo sėkmės nulemia spalva – tapyba ant formos.

Lipdydama savo kūrinius juntu tikrą palaimą, netgi nusiraminimą. O pradėjus dirbtį su spalvomis (šiuo atveju – glazūromis) atsiranda vienės nerimas, kuris kuo toliau, tuo labiau kažkokiai vidiniai kanalai tekėdamas virsta kaitria lava ir gresia išsiveržti dideliu vulkanu. Dažnai pirminis mano spalvų sluoksnis būna labai ryškus. Degdama darbą antrą ir visus vėlesnius kartus stengiuosi tą spalvą lavą prigesinti, kad atitiktų mano lipdinio ramybės laipsnį.

„Polimorfiniuose“ dar labiau nei ankstesnėje kūryboje išryškėja autoriniai ne tik plastinės formos, bet ir vaizdinijos formavimo ypatumai. Lietuvių keramikoje, ypač mūsų kartos dailininkų kūryboje, nestanga poetinių asociacijų, potekscių. Vis dėlto „Polimorfiniuose“ vaizdinija išskirtinė. Čia natūraliai

Atidaryme pristatytos ir VDA katedros bei dvi savaitės čia dirbusios kūrybinės grupės. Pirmosios kuratorius – kolonijos administratorius Linas Ramanauskas. Antrosios – Nacionalinės dailės galerijos kuratorius ir garso menininkas Tautvydas Bajarkevičius. Labiausiai atmintinės išibrovė šios kūrybinės grupės veiksmai. Pavyzdžiu, Eglė Eigirdaitės ir Mildos Laužikaitės performansas su trombonu, sukurta per dirbtuvės „Kuršių nerijos garso ir vaizdo takelis“. Vieniša, stačiainė žmogaus, pučiančio trombo-

V. TRUBLENKOVAS NUOTR.

Laima Matijošaitytė-Martinkienė. „Noumenas“. 2010 m.

ir harmoningai gyvena būtybės, kilusios iš vabzdžio, žmogaus ir augalo („Šokis“, 2009). Nestebina ir molio debesys, praplaukiantys peizažo pakraščiu („Prieš lygiadienį“, 2010) arba praslenkantys priežmonių akis. Kodėl tokis dėmesys senovės graikų miego ir sapnų dievui Morfejui? („Morfėjaus sapnas“, 2010).

Man atrodo, kad viskai, ką matome, galime nulipdyti iš molio. Tačiau sunkiausia padaryti tai, ko nematome, pavyzdžiu, jaučiamė, užuodžiamė, girdime. Bet didžiausia mano svajonė – nulipdyti įvairiausių būsenų jūrą.

Nors jau seniai brendo idėja įvairias kontempliacines nuotrupas įkūnyti keraminiams formomis, pirmiems mintys dažnai ateidavo iš sapnų. Kartais tai būdavo realistiniai vaizdiniai, nors dažniausiai – abstraktūs pavidaolio, vizijos. Ir jos išvingiuodavo tarsi sugrižimas iš kito, nepaprastai spalvingo ir gyvybingo krašto. Prisiminus vieną sapną dar ir dabar ima augti džiaugsmo spar-

nai. Iki šiol vaikiškai tikiu, kad tą miego pasaulį valdo kažkokas galiūnas, kuris kaip dovanas nuleidžia mums sapnus. Graikai jį surado ir pavadinio Morfėjumi. Garbė jam.

Tarptautinėje aplinkoje būta įvairiausių bandymų peržengti tradicines vizuališias keramikos ribas. „Polimorfiniuose“ nėra nieko provokuojamo, tačiau jie netelpa į man žinomų kryptių apibrėžtis.

Aš retai laikauosi kokių nors principų. Tiksliau, pripažiustu tik vieną – kūryboje kickvienas turime ieškoti savo kelio. Gal jis bus ir klysteklis, tačiau tai bus ieškojimų kelias. Ir tik jis gali jei ne patį autorių, tai kitą nurosti į naujus vieškelius, naujus atradimus. Todėl man įdomu, ką daro kickvienas menininkas, jei jis turi savo braižą. Keramikoje taip pat turiu autoritetą, iš kurių darbų aš mokausi ir kuriuos vadini savo mokytojais. Tačiau jie cina savo kelius, o aš vis dar tiesiu savajį takelį...

KALBĖJOSI ALEKSANDRA ALEKSANDRAVICIŪTĖ

nių skalauja vanduo. Savotiškas kvarazaras ar galbūt tapimas viskuo.

Vietoj pabaigos pasiskolinsiu Thomo Manno žodžius iš 1931 m. gruodžio 1 d. „Rotary“ klubo susirinkime Miunchene skaityto pranešimo, tegu jie nuskamba kaip metaforiškas palinkėjimas: „Dabar pats svarbiausias dalykas. Jūra! Tai jūra, kurią visi girdi ir į kurią čia visi keliai veda. <...> Jūra kasdien maino savo veidą. Per audrą ji pažuosta, o iškilusios bangos pasidabina žaliom keterom. Visai kaip toje pasakoje apie žvezį ir jo pačią. <...> Aš kartais pamanau, kad jūra, lygiai kaip ir sniegutu aukštikalniai arba dykumos, – savarankiškos gamtos reiškiniai kategorijos. Kas jūrai neparodo deramos pagarbos, gali ir gerokai nukentėti. Netgi pačiame pakraštyje bangos turi dar tiek jėgos, jog rodosi, lyg liuto letenos vožčiotų per pečius.“

Apie vykstančius renginius ir reziduojančius menininkus skaitykite www.nidacolony.lt

ATKELTA IŠ 6 PSL.

gino, kad kolonijoje daug atvirų erdvii (didelių langų, terasų, balkonų etc.). Net ir vienės erdvės struktūra – labai atvira, „bendrabutinio“, komuniško tipo. Nors teko nugirsti ir tokią potyrių, kad tas atvirumas, bendruomeniškumas uždaresniuosius kiek glumina. Viskas labai balta, gražu ir gaivu – tik būk.

Atgaivinta Nidos meno kolonija ne tik architektūrine prasme. Vykdomoji direktorė Rasa Antanavičiūtė ir meno direktorius Vytautas Michelkevičius neblogai padirbėjo populiarindami projektą už Lietuvos ribų. Pavyzdžiu, Nidos meno kolonija pristatyta Berlyno naujujų medijų festivalyje „Transmediale“, taip pat tokiuose internetiniuose meno naujienuose kaip „E-flux“. Reikia tikėtis (tuo visiškai neabejoju), kad rezidencijos pritraukia įvairių ir įdomių menininkų ne tik iš Lietuvos.

Tiesa, jei atvirai, pirmasis nelietuvio kolonijoje rezidavę meninink-

kas iš Prancūzijos Quentinas Armandas itin „neužkabino“. Per atidarymą jis pristatė specialiai tam skirtą kūrinių – „iš kruopščiai miške atrinktų lazdynų ir medžio šakų surišta plasta, skirtą Nidos kolonijai „jsikibti“, pradedant savo kelione tarptautiniuose šiuolaikinio meno vandenye“. Regis, Nidoje privalėjo būti koks nors kūrinys (pavyzdžiu, plauistas) iš vietoje surinktų ir surištų pagaliukų. Atsiminiavę teksto pradžioje gal kiek dirbtinai aktualizuotą prieveiksmį „beveik“.

Nidos meno kolonijos pastatas

R. NARKAUS NUOTR.

Kai tikrovės nesutampa

Iš „Kino pavasario“ dienoraščio

Živilė Pipinytė

Ketvirtadienį Vilniuje oficialiai pasibaigės „Kino pavasaris“ vis dar tėsiasi. Balandžio 1–7 d. „Forum Cinemas Vingis“ 3 salėje bus surengti 24 populiariausių festivalio filmų seansai.

Festivaliui namuose, t.y. Vilniuje, prilygsta remontui. Gyvenimas sustoja, darbai taip pat, bet pamatyti filmų sąrašas kažkodėl ilgėja ne taip sparčiai, kaip norėtusi. Nori pamatyti kuo daugiau, bet vis pristengta dešimties minučių, kurių programos sudarytojai, regis, sąmoningai nepalieka, kad nespėtum filmui pasibaigus perbėgti iš vienos salės į kitą. Žinoma, prisideda viltis, kad fil-

siu taip pat kelis suformuluoti.

Pastebėjau, kad kartais apie filmus įdomiau galvoti, nei juos žiūrėti. Taip man atsitiko su Abbaso Kiarostamini „Patvirtinta kopija“. Siužetas paprastas: Toscanoje susitinka moteris ir vyras. Jis (William Shimell) – anglas intelektualas, rašytojas – atvyko pristatyti savo knygos, kurioje teigia, kad kopija gali būti vertingesnė už originalų kūrinį. Ji (Juliette Binoche) – prancūzė, antikvarinės parduotuvės savininkė, pasisiūlė parodyti svečiuį Areco apylinkes ir nuvežti į stotį Regis, ir jį sugundyti. Kodėl jai svarbu pasikalbėti su knygos autoriumi, paaikštės gana greitai – prieš keleivius metus jie atsiskaitinai susitiko aikštėje, moteris kalbėjosi su sūnumi, ir tas vaizdas įkvėpė rašytoją. Ar

pasidažius“ etc.) ir taip pat stereotipiškai reaguoti.

Bet palaipsniui žaidimas jutraukia abu filmo personažus. Lūžis įvykssta, kai vyros ima moteriai atsakinėti prancūzikai, tarsi susitapatinamas su niekad nematytu originalu. Pamažu jie grįžta prie savo jausmų ištakų ir realybę vis dažniau užleidžia vieta prisiminimams. Ar žaidimas galiapti realybę, Kiarostamini neapsispredžia ir palieka herojus viešbučio kambarje, ten, kur Binoche herojė ir jos vyras praleido medaus mėnesį. Ar rašytojas pasiduotis moters gundymams?

Tai – ne vienintelis žaidimas su realybę, kuri filme žaidžia režisierius. Manau, kad jam vis dėlto svarbesnė meno ir tikrovės santykų tema. Neatsitiktinai veiksmas nukeltas yra Italiją, Toskaną, kur, pasak filmo personažų, didžiausias pasaulyje meno vertybų tankis. Kas svarbiau, kopija ar originalas? Mene atsakymas, regis, aiškus, o gyvenime, kur mes visi esame tik kažkieno genų kopijos ir dažnai nesėkmingai bandome atrasti save? Kiarostamini randa veidrodinį kiekvienos situacijos ar klausimo atspindį ir kartais net akivaizdžiai užsižaidžia: jaunavedžių pora, pora prie skulptūros, finale iš bažnyčios išeinanti senukų pora – tai vis tos pačios abiejų herojų diskusijos apie santuoką atspindžiai.

Man to pasirodė akivaizdžiai per daug. Nors šifruoti paslėptas filmo prasmes – vis rečiau pasitaikantis malonumas. Dažniau esame priversti taisyklingsi perskaityti gana neįmantrias ir literatūriškas alegorijas, režisierius insceniuotas kino erdvėse. Toks man pasirodė kito iraniečio režisieriaus Mohammedo Ra-soulofo filmas „Baltosios lankos“. Sūri ašarų jūra, Dievas, kurio kojos mazgojamos žmonių ašaromis, menininkas, kuris neišsižada savo požiūrio ir nori tapyti raudoną jū-

„Baltosios lankos“

rą, kai visi ją mato mėlyną, ir dar daugybę filmo metaforų, be abejų, poetiškos ir daugiaprasmės, bet pažodžiu ir „pavaizdžiu“ perkeltos į ekraną atrodo negyvos. Kino poezija dažniausiai gimsta tiesiog iš realybės.

Michelangelo Frammartino filmą „Keturi metų laikai“, atvirkščiai, yra įdomiau žiūrėti, išgyventi, nei apie jį galvoti. Režisierius panardina į gryną autentišką tikrovės stebėjimo malonumą, tad jo filosofines išvadas galų gale priimi kaip neįvengiamą blogybę, nes ir taip vienos giliausios filmo prasmės slypi stebimoje tikrovėje, ir dėlioti lygibės ženkla tarp seno piemens, ožiuko ar anglimi pavirstančio medžio visai nebūtina. Filmo sėkmės paslaptis – persisotinimas virtualia, daug kartų perkurta, paklūstančia visiems įgrisiuimams medijų dėniams realybę. Frammartino neatveria nieko nauja. Juk kažkada tokį pat efektą darė ir Roberto Flaherty „Nanukas iš Šiaurės“. Bet vis dėlto „Keturi metų laikai“ siūlo ir ši tą daugiau – galimybę pusantros valandos įsklausyti ir išižiūrėti į tai, kas nuolat vyksta šalia, tik dažniausiai lieka nepastebėta. I totalią, viską išsemiančią kasdienybę.

Panašiai elgiasi ir Cristi Pui fil-

me „Aurora“. Trisdešimt šešios kažkokio Viorelo gyvenimo valandos iš pirmo žvilgsnio niekuo nesiskiria nuo kiekvieno iš mūsų kasdienybės, prisodintos smulkų darbų ir dažnai visiškai beprasmiskų judesių.

Pirmą filmo valandą pagalvojau, kad panašiai atrodytų ir mano dieina. Čia ir glūdi filmo paslaptis ir, atsiprašau, bet nesugalvoju kito žodžio, jo žavesys. Privertęs stebeti kiekvieną nuobodaus Viorelo, kuris netrukus taps žudiku, gyvenimo detalę, režisierius priverčia ieškoti ribos, skiriančios adekvacią reakciją nuo neadekvacijos. Kur prasideda beprotybė? Kur ta riba, kurią peržengės žmogus nebegali suvaldyti prievertas ir pagiežos? Kai atsakysite į šiuos klausimus, režisierius užduos dar sunkesnį: kaip atskirti Viorelo suvokiamą realybę nuo tos, kurioje gyveno kiti filmo personažai? O gal kiekvienas gyvename vis kitoje ir jos niekada nesutampa, nors matome visi tą patį?

Kai rašau šias eilutes, festivalis dar yra nesibaigęs ir konkurso nugalėtojas dar nežinomas. Man jis aiškus, bus įdomu, ar tą patį išrinkis ir žiuri. Bet apie tai ir apie žiūrovų skonion ypatybes bei mėgstamiausią išrinktą filmą (nors jau neabejoju, kas juo taps) – kitą savaite.

„Patvirtinta kopija“

mas bus parodytas jau tradicija tampančiame festivalio prateisime. Ko gero, „Kino pavasaris“ gali pretenduoti į ilgiausio festivalio rekordą: ar galite išsivaizduoti, kad Kanai ar Berlynas truktu beveik tris savaites?

Ispūdžiai daug, bet juos visus „susregistruoti“ lieka mažai laiko, todėl kasdien prisiekiau sau, kad kitąmet per festivalį kraustysiūs į tinklalaplį. Tačiau kitų metų dar reikia slaukti, o aplink visi tik ir dalijasi išpūdžiais ir nusivylimais. Pabandy-

rašytojas tai prisimena?

Bet netrukus pasivaikščiojimas pakryps kita linkme. Kavinės savininkė palaiks juos pora ir tai bus ženklas pradėti žaidimą. Binoche heroje pasakoja apie savo nelaimingą santuoką ir provokuoja rašytoją reaguoti taip, tarsi jis ir būtų jos vyras. Žaidimas yra žaidimas: kiekvienas bematant ima kurti streotipines situacijas („Tau nerūpi šeima“, „Kam galima skambinti sekmadienį? – Tiki meiliūci“, „Nepastebejai, kad aš

būsimas poetė Oda Schaefer. Italo Saverio Constanzo drama „Pirminių skaičių vienatvė“ lygiagrečiai pasakos dvi istorijas, kurių herojai – nepritapėliai, „kitokie“. Didelio susidomėjimo pasaulyje sulaukęs debiutanto iš Australijos Davido Michodo filmas „Žvėrių karalystėje“ pasakoja sudėtingą pasirinkimo istoriją – nusikaltelių ir narkomanų šeimoje užaugęs jaunuolis turi spręsti, kas jam svarbiau – šeima ar teisėgumas. Išitikinti Juliette Binoche vaidybos meistriškumu pakvies Abbaso Kiarostamini filmas „Patvirtinta kopija“. Naktį bus galima praleisti su lietuvių trumpo metražo filmais.

Sekmadienis (balandžio 3 d.) galima pasižiūrėti ilgiausiai (5 valandų) festivalio filmą – Olivier Assayas „Karlosą Šakalą“, išpanų „Baladę liūdnajam trimittui“ (rež. Alex de la Iglesia), danų režisieriaus Mikkelio Munch-Falso ironišką dramą „Gražus žmonės“ ir dar kartą filmą „Moteris, kuri dainuoja“. Balandžio 4–7 d. vyks po tris „Ki-

no pavasario“ seansus: 4 d. bus parodytos iraniečio Mohammedo Ra-soulofo „Baltosios pievos“, švedų juodoji komedija „Triukšmo garsai“ apie policininką, persekiujantį miestą terorizuojančią muzikantų grupę, ir Haruki Murakami romano „Norvegų giria“ ekranizacija, kuriai sukūrė iš Vietnamo kilę Tran Anh Hungas.

Balandžio 5 d. bus rodomas Gustave'o De Kerveno ir Benoit Delépine'o filmas „Mamutas“, kuriam pagrindinė – nauja gyvenimą pradedančio buvusio didelės parduotuvės mėsininko – vaidmenį suvaidino Gerard'as Depardieu, ir net 8 išpanų „Goya“ premijomis apdovanotą „Kamera Nr. 211“ (rež. Daniel Monzon) apie jaudinančią laisvai gyventi siekišančios turkės dramą „Kai mes išeinam“ (rež. Feo Aladag).

Balandžio 6 d. laukia paskutinė galimybė pamatyti seniausio pasaulio kuriančio režisieriaus Manoelio da Oliveira filmą „Keistas Anželikos atvejis“, vėlyvosios lesbinių

meilės istoriją „80 dienų“ (rež. Jon Garano, Ispanija) ir geriausiu Baltijos filmu pripažintą Šarūno Barto „Eurazijos aborigeną“.

Balandžio 7 d. bus parodytas Otto Rosingo Grenlandijoje kurtas „Žmogus iš Nuuko“, „Oskar“ geriausiam dokumentiniam filmui šiemet apdovanotas „Savų darbas“ (rež. Charles Ferguson) bei Marko Romaneko ekranizuotas Kazuo Ishiguro „Nepaleisk manęs“.

PAGAL „KINO PAVASARIO“ INF.

Svetur

Lietuvių filmai – maskviečiams

Maskvos centriname kino centre „Chudožestvennyj“ vykstančiame kino forume „Draugų kinas“ kovo 25 d. Lietuvos ambasadai Rusijoje pristatė du lietuviškus filmus. Maskvos žiūrovai galejo pamatyti naują režisieriaus Algirdo Tarydo dokumentinį filmą „Akademikas

Vladimiras Toporovas: lietuvių laikė ir erdvėje“. Filmas pasakoja apie lietuvių kalbos istorijai ir kultūrai nusipelniusį Rusijos mokslininką, kalbininką, baltų kalbų tyrinėtoją. Taip pat Rusijos kino mėgėjams buvo pristatytas tarptautiniuose kino festivaliuose apdovanotas Kristijono Vildžiūno filmas „As esi tu“.

Kino forumo „Draugų kinas“ atidaryme dalyvavo Rusijos Dūmos deputatai, Maskvos miesto vyriausybės, nacionalinių ir kultūrinių bendrijų, užsienio valstybių diplomatiniai atstovybių nariai.

Kovo 24–27 d. Rusijos sostinėje vykusį kino forumą surengė Maskvos miesto kultūros departamentas, bendradarbiaudamas su užsienio šalių diplomatinėmis atstovybėmis. Kino forume buvo rodomi ir kitų Europos Sajungos bei Nepriklausomų valstybių sandraugos šalių juostos.

URM INF.

Kronika

„Kino pavasaris“ dar nesibaigė

Balandžio 1–7 d. „Forum Cinemas Vingis“ 3 salėje bus rodomi populiariausi „Kino pavasario“ filmai. Šiandien (balandžio 1 d.) žiūrovai galės pamatyti Boliviujos režisieriaus Juano Caroso Valdivia filmą „Pielinis rajonas“, kurio herojai – sostinės turtuolių rajono gyventojai, žinomo Pietų Korėjos režisieriaus Im Sang-soo dramą „Tarnaitė“ ir iš populiariausio „Kino pavasario“ filmo vardu pretenduojančią kanadietę Denis Villeneuve'o karo dramą „Moteris, kuri dainuoja“.

Šeštadienį vyks šeši papildomi seansai: bus parodyta tikros 1940 m. vykusių istorijos pagrindu sukurti suomių „Princesė“ (rež. Arto Halonen), kurios herojė – psychiatrijos pacientė. Biografinis Chriso Krauso filmas „Poëtes dienoračiai“ nukels į 1914-ųjų vasarą Estijoje, kur praleisti atostogų atvyksta

Puotos kada nors baigsis

Krësle prie televizoriaus

„Pas mus linksma ir įdomu! Mes suteikiamės eterį kiekvienam norinčiam. Pas mus apskritai nėra aktorių atrankos. Kiekvienas suvaidins vaidmenį! Pasirink ir nusipirk savo! Mes nesirenkame aktorių – tai jūs išsirenkate ir nusiperkate mylimus vaidmenis! Mes parodysime Jus, o Jūs parodysite savo talentą Rusijai.“ Tai tikrai ne balandžio 1-osios pokštą, o naujas vieno Rusijos televizijos kanalo projektas. Tokia savotiška kino karaokė. Jis vadinas „Mano vaidmuo kine“, filmavimas jau prasidėjo. Premjera numatoma balandžio 4-ąją. Projekto rengėjai siūlo suvaidinti mėgstamų filmų epizodus. Sąrašas ilgas: „Dvylikiai kėdžių“, „Čiapajevas“, „Aukso veršis“, daug kitų sovietmečiu sukurtų filmų ir net „Leninas 1918 metais“. Beje, Lenino vaidmeniui jau pasisiūlė 6 kandidatai. Dalyvavimas filmavimams kiekvienam dalyviui gali atsisiiti nuo kelių šimtų iki kelių tūkstančių dolerių, o Lenino vaidmuo – iš brangiausių, jis kainuoja du tūkstančius dolerių. Projekto režisierius Valerijus Belovas tvirtina, kad filmuodami jie stengiasi sekti originalais – panašios dekoracijos ir mizanscenos, visai kaip originaliai filmų, tik montażas labiau prietaikytas prie šiuolaikinio žiūrovo ritmų. Savo vaidmenį režisierius suvokia taip: „Klasika liks klasika, mes niekad nepakeisime filmų šešdevrų, kurie jau nufilmuoti ir kuriuos myli liaudis. Mūsų projektas skirtas žmogui. Jis gali pabandyti išgivendinti savo svajonę ir patekti į epizodą, kurio originaliam filmė niekad nesuvaidintu.“

Itariu, kad ir Lietuvos televizijos elgiasi panašiai, tik aktoriai mėgėjai jų projektuose vaidina patys save – politikus, verslininkus, elitą ir žvaigždes. Vaidina taip pat mėgėjiskai, kaip

ir rusų projekto dalyviai. Kita vertus, save vaidinti daug sunkiau.

Esu senamadiškas, todėl vis dar mėgstu profesionalų kiną. Laimė, jo vis dar galima pamatyti, tili ne taip dažnai, kaip kadaise. Pinigai, skirti filmams išsigyti, matyt, atsiduria apskriukų lietuviškų serialų kepejų sąskaitose. Jie (serialai) daugiausiai geometrine progresija, kurdami tikrą XXI a. lietuvių epą. Ar taip geriau mums, žiūrovams, labai abejonu, nors gal geriau epas apie Šečiūnus nei tokio pat meninio lygio epas apie Žalgirio mūšį.

Kelios rekomendacijos tiems, kuriems „Kino pavasaris“ jau baigėsi ir tėsiasi gyvenimas prie televizoriaus. Elissos Down filmas „Juodas balionas“ (LTV, balandžio 2 d. 23.05) kažkuriamo festivalyje buvo apdovanotas žiūrovų prizu, todėl darau išvadą, kad tai bus gana jausmingas kūrinys. Jis pasakoja apie berniuką Tomą, kuris nori tik vieno – turėti normalią paauglystę. Jam trukdo brolis autistas. Tomas nesuprantą, kad tik susitaikęs su brolio liga jis gaus, ko nori.

Savojės kartais pildosi. Samuelio Benchetrit 2007 m. filme „Visa-

„Karalystė“

salėms, kuriose pasirodys muzikantas. Mums ypač džiugu, kad jis priėmė kvietimą atvykti į Lietuvą – dėl šių koncertų varžosi daugelis Europos miestų, tačiau Chickas Corea žino, kad šioje šalyje turi daug

Chick Corea

ištikimų gerbėjų“, – sakė muzikantą pakvietusios agentūros „Baltic Concert Group“ vadovas Deividas Aifarjancas.

Prieš penkis dešimtmecius karjerą pradėjės pianistas pirmajį albumą išleido dar 1966-aisiais. Po dviejų metų jis prisijungė prie garsiojo trimitininko Mileso Daviso grupės, džiazo istorikų vadinamos ryškiausiai tokų solinių Chicko Coreos koncertų, du iš jų vyks Europoje.

„Šios Chicko solinės gastrolės keilia didžiulį susidomėjimą. Tokia koncerto idėja išryškina kiekvieną smulkmeną, leidžia visą dėmesį supelkti į pianisto sugerbėjimus. Keliamai ypatangi reikalavimai akustikai,

da svajojau būti gangsteriu“ (LTV, 3 d. 22.15) daug personažų, ir beveik visi jie nevykčiai. Kalbėdamas apie filmo atsiradimą, režisierius sako norėjės sukurti intymų, pigų, kuo platesniems žiūrovų sluoksniniams skirtą, bet meniškai ir techniškai ambicingą filmą. Toki, kokius 7-ajame dešimtmetyje kurdavo italai. Kitas Benchetrit ikvėpimo šaltinis buvo Martinas Scorsese. Pirmoji jo filmo „Geri vyrukai“ frazė ir tapo Benchetrit kūrinio pavadinimu. Filme vaidina daug prancūzų žvaigždių, tarp jų ir gražioji Anna Mouglalis, kuri, pasirodo, sugeba vaidinti ir komedijoje.

Kai kasdien girdime žinias iš arabų šalių, bus įdomu prisiminti Peterio Bergo 2007 m. filmą „Karalystė“ (LTV, 3 d. 21 val.). Jo veiksmas nukels į Saudo Arabiją. Čia įvyko kruvinas antiamerikietiškas teroro aktas ir kol Vašingtonas sprendžia, ar galima išsikišti nepažeidžiant teritorinio suverenumo, FTB agentas ir dar trys jo specialiojo būrio narai vyksta į Saudo Arabijos karalistę išsiaiškinti, kas yra teroristų „smegenys“. Režisierius sako filmo idėja brandinės nuo 1996-ųjų ir no-

„Visada svajojau būti gangsteriu“

rėjės parodysti, kaip dvieju skirtinį kultūrų žmonės – arabai ir amerikiečiai – gali bendradarbiauti, kai jų tikslas – kovoti prieš religinį ekstremizmą. Pagrindinius vaidmenis filme sukūrė Jamie Foxxas ir Jennifer Garner, o Saudo Arabija buvo filmuojama Arizonoje, dykumėje, kur temperatūra pakildavo iki 46 laipsnių karščio.

Priartėjės prie penkiadesimties metų Stevenas Soderberghas nesenai pareiškė pasitraukiąs iš kino ir skirsias gyvenimą tapybai. Siūlau prisiminti vieną geriausiu jo filmų – 2000 m. sukurtą „Narkotikų kelią“ (TV3, 3 d. 22.30). Tai filmas apie kosos su narkotikais kasdienybę JAV ir Meksikoje (nors „Narkotikų kelio“ pagrindas – 1989 m. sukurtas britų miniserias). Soderberghas rodo skirtingus šios kosos cilinius – teisėjus, policininkus, narkotikų prekeivius, ių gaujas infiltruotus agentus. Filme daug personažų, įsimena Michaelo Douglaso, Benicio Del Toro, Catherine Zeta-Jones, Jameso Brolino personažai. Beje, Soderberghas buvo ir filmo operatorius: Peteris Andrews – vienas iš jo gausių pseudonimų.

Dar vienas šios savaitės filmas,

apdovanojimą. Negana to, 2010-aisiais JAV žurnalas „Downbeat“ būtent ši pianistą paskelbė metų atlirkėjų.

„Rašau muziką tam, kad šloviničiai gyvenimą. Esu tikras, kad tikras menininkas turi elgtis tik taip. Tai – daugiau nei darbas. Tai – gyvenimo būdas“, – apie savo kūrybą sako Chickas Corea. Muzikos kritikai ji vadina mastytuju ir pioniériumi, o bene taikliausiai pianisto sugerbėjimus apibūdino legendinis M. Davisas. „Ak, tu bjaurybė“, – išsprūdo trimitininkui, kai jis daugiau nei prieš keturis dešimtmecius išgirdo grojantį Chicką.

„BALTIC CONCERT GROUP“ INF.

Premjeros

Agnès Dilytės premjera „Menų spaustuvėje“

Balandžio 7 ir 9 d. 19 val. į „Menų spaustuvės“ Kišeninė salę susirinkę žiūrovai turėtų pasiruošti atviro teatro patirčiai: spektaklio „Persona“ kūrėjai išdrįs stoti akis į akį su publiką. „Kamerinėje erdvėje kiekvienas pustonis yra aiškiai

kurio titruose Michaelo Douglaso pavardė, yra Haraldo Zwarto „Naktis Makulo bare“ (LNU, 4 d. 22.30). Sinefilai, be abejijos, ras daug panasmų tarp klasikinio Akiro Kurosawos filmo „Rasiomonas“ (1950) ir šios juodosios komedijos, nes abiejuose filmuose skirtingi personažai pasakoja apie tą patį įvykį, tik kitaip. Zwarto filme trys vyriškiai – barmenas (Matt Dillon), jo brolis advokatas (Paul Reiser) ir detektivas (John Goodman) įsimylį tą pačią lemtingą moterį (Liv Tyler). Kiekvienas jų pasakoja savo istoriją skirtiniams žmonėms – žudukui, psichologui, kunigui. Bet visos istorijos, kaip supratote, baigiasi panašiai.

Visos istorijos baigiasi vienodai, ypač jei jose sugebame atpažinti save. 1967 m. Čekijoje kurta Milošo Formano komedija „Gaisrininkų puota“ (LTV2, 2 d. 23 val.) gali nuskambėti pranašiškai net mūsų dienomis. Provincija, gaisrininkų balius, gražuolės rinkimai, apdovanojimai už gyvenimo nuopelnus – girdėta, tiesa? Tai matome beveik kasdien. Tik Formanas dar parodys, kaip baigiasi šios linksmybės.

Jūs –

JONAS ŪBIS

Anonsai

Solinis pianisto Chicko Coreos koncertas

Jau kitą šeštadienį, balandžio 9 d., Vilniaus Kongresų rūmuose vyks legendinio pianisto iš JAV Chicko Corea pasiodymas. Su įvairiu sudėčiu grupėmis paprastai koncertuojantis gyvasių džiazo klasikas, kolekcijoje turintis net 16 „Grammy“ apdovanojimų, šikart gros vienas.

70-ajį gimtadienį šiųmet švesiantis amerikiečių pianistas šią progą nusprendė paminėti sugrįždamas prie savo muzikos šaknų. Jokių garsų efektų ar svečių – kelia dešimtmecius visą pasaulyje kerinčios melodijos liešis iš „Steinway“ fortepijonu, kurio klavišus lieč šio pripažintu džiazo virtuozi pirmą kartą. Kol kas paskelbtą tik apie keletą šiųmet vyksiančių tokų solinių Chicko Coreos koncertų, du iš jų vyks Europoje.

„Šios Chicko solinės gastrolės keilia didžiulį susidomėjimą. Tokia koncerto idėja išryškina kiekvieną smulkmeną, leidžia visą dėmesį supelkti į pianisto sugerbėjimus. Keliamai ypatangi reikalavimai akustikai,

1970-aisiais palikęs M. Davisą, Chickas Corea įsuko išpūdingą įvairaus skambesio projekty karuselę – nuo avangardinio džiazo grupės „Circle“ iki džiazo ir rokų į melodinę kokteilį suplakusio kolektyvo „Return To Forever“. Tačiau jau 8-ojo dešimtmecio viduryje jo kūryba vis dažniau buvo siejama ne su grupių, o su paties Chicko Coreos vardu – pianistas tapo didelio ryškumo žvaigžde, tapusia ikvėpimo šaltiniu tūkstančiams jaunų muzikantų.

Pianisto sėkmės paslaptis – įvairių tipų, į rėmus netelpanti kūryba. Vieniems labiausiai patinka grupės „Elektric Band“ grojamas roko ir džiazo derinys, kitiems – kito jo projekto „Akoustico Band“ sugrįžimas prie tradicinio džiazo, tretiems – pastaraisiais metais juntamas susidomėjimas šiuolaikine klasikine muzika.

Ypač patrauklus Chicko Coreos bruožas – nuolatinis naujovių ieškojimas. Nemažai kitų jo amžiaus muzikantų koncertuose atlieka vien seną kūrybą. Chickas Corea išlieka aktualus ir XXI a. – prieš dvejus metus įkūrė naują grupę „5 Peace Band“, su kuria pelnė prestižinį „Grammy“

matomas ir girdimas. Spektaklis bus labai intymus“, – žada spektaklio režisierė Agnė Dilytė.

Drąsos tokiai akistatai „Personos“ kūrybinė grupė semiasi iš Ingmaro Bergmano kino filmo.

Taip sutapo, kad spektaklio sumanymą ilgai brandino tiek Agnė Dilytė (režisierė ir dramaturgė, pelniusi tris „Fortūnos“ apdovanojimus ir šiųmetinių „Auksinių scenos kryžių“ nominaciją už spektaklį „Neklausinėk, Julyte!“), tiek aktorė Severija Janušauskaitė, sukūrusi raiškius ir stiprius vaidmenis spektakluose „Ivana, Burgundo kuniagaikštystė“, „Patriotai“, „Barbora ir Žygimantas“ ir filmuose „Anarchija Žirmūnuose“ bei „Myliu kulką tavō širdyje“. Viena ieškojo aktorės Elizabethė Fogler vaidmeniui, kita – režisieriaus, kuris padėtų jai ši vaidmenį įkūnyti.

Taip pat vaidina Jovita Balčiūnaitė ir Tadas Gryn, spektaklio scenografas – Artūras Šimonis, kompozitorius – Antanas Jasenka, vaizdo projekcijas kuria Paulius Juodzevičius ir Rūta Vaitkevičiūtė.

„MENŲ SPAUSTUVĖS“ INF.

Parodos	Kauno paveikslų galerija	„7md“ rekomenduoja
VILNIUS		
Nacionalinė dailės galerija	Castaignet, Joseph Choi, Cyril Hatt, Hervé Ic, Natalya Lyakh, Jolanta Kyzikaitė, Akvilė Anglickaitė, Aistė Kirvelytė)	Dailė
<i>Konstitucijos pr. 22</i> XX a. Lietuvos dailės ekspozicija iki 3 d. – paroda „ZOO fotografija. Kaunas. Paskutinis sovietmečio dešimtmetis“	iki 2 d. – dizaino paroda „Transforma“	Šiandien, balandžio 1 d. 17 val. „Arkos“ dailės galerijoje (Aušros Vartų g. 7, Vilnius) atidaromos dvi intriguojančios parodos – Leono Lino Katino „Lietuviški ženklai“ ir Algirdo Šiekstelės „Tapyba“ . Galerija dirba antradienį–penktadienį 12–19 val., šeštadienį 12–16 val.
Vilniaus paveikslų galerija		
<i>Didžioji g. 4</i> Chodkevičių rūmų klasicistiniai interjerai Lietuvos dailė XVI–XIX a. Jurgio Baltrušaičio memorialiniai baldai		Teatras
Radvilių rūmai		Balandžio 3 ir 19 d. 18.30 LNDT – prancūzų režisierius Erico Lacascade'o „Dédé Vania“, sceninė adaptacija pagal Čechovo pjese „Dédé Vania“ ir „Miškinis“. Vaidina Arūnas Sakalauskas, Toma Paškevičiūtė, Arvydas Dapšys, Dainius Gavenonis, Airida Gintautaitė, Gediminas Girdvainis, Tomas Rinkūnas, Rasa Samuolytė, Paulius Tamolė, Aurelija Tamulytė ir Jonas Verseckas. Režisierius – Eric Lacascade (Prancūzija), bendradarbiaujant su Daria Lippi (Prancūzija), scenografas – Gintaras Makarevičius, kostiumų dailininkė – Jolanta Rimkutė.
<i>Vilniaus g. 22</i> Paroda „Leonas Lagauskas. Estampai. Piešiniai. 1954–2009 metų kūryba“		
Taikomosios dailės muziejus		Muzika
<i>Arsenalo g. 3 A</i> Mados paroda „Art Deco stilis (1918–1939)“ iš Aleksandro Vasiljevo kolekcijos Paroda „Karalienės Viktorijos laikų mada 1830–1900 m.“ iš Aleksandro Vasiljevo kolekcijos Paroda „Gotika. Renesansas. Barokas – Valdovų rūmų interjero vertybės“ Paroda „Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės valdovų rūmų radiniai“		Balandžio 7 d. 18.30 LNOBT – retai rodoma Johanno Sebastiano Bacho „Pasija pagal Joną“. Dirigentas – Rolandas Beckas (Vokietija). Dainuoja Johannes von Duisburgas (Vokietija), Kęstutis Alčauskis, Jana Mamona (Rusija), Charles Humphries (Didžioji Britanija), Mindaugas Zimkus, Egidijus Dauskurdis, Liudas Norvaišas, Jevgenijus Barkovskis ir kt.
Lietuvos nacionalinis muziejus		
Naujasis arsenatas		
<i>Arsenalo g. 1</i> Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės istorija Lietuva carų valdžioje Lietuvos valstiečių būties kultūra Kryždirbystė Paroda „Lietuvos Sentikių bažnyčiai 300 metų“ Paroda „Kazio ir Gabrielių Varnelių dovana“		
Senasis arsenatas		
<i>Arsenalo g. 3</i> Lietuvos proistorė		
Signatarų namai		
<i>Pilies g. 26</i> Paroda „Kalbininkui Jonui Jablonskiui – 150“		
Kazio Varnelio namai-muziejus		
<i>Didžioji g. 26</i> K. Varnelio kūrybos ir kolekcijos ekspozicija Lankymas antradienį – šeštadienį iš anksto susitarus tel. 279 1644		
Bažnytinio paveldo muziejus		
<i>Šv. Mykolo g. 9</i> Bažnytinio paveldo muziejus ekspozicija Paroda „Vilniaus bernardinės: kasdienybė ir šventės. Archeologinių tyrinėjimų medžiaga“		
LDS galerija „Kairė-dešinė“		
<i>Latako g. 3</i> iki 2 d. – Arvydo Žalpio kūrybos paroda „Žalia-2 (2-asis laiškas kolegai Andreasui Pytlukui)“ Daliutės Ianauskaitės kūrybos paroda „Dabartis“ Tatjanos Diščenko kūrybos paroda „Mormorando“		
Galerija „Vartai“		
<i>Vilniaus g. 39</i> iki 9 d. – Žilvino Kempino kūrybos paroda		
„Arkos“ galerija		
<i>Aušros Vartų g. 7</i> Ouka Leele (Ispanija) fotografijų paroda „Transgresinė utopija“ nuo IV. 1 d. – Lino Katino paroda „Lietuviški ženklai“ Algirdo Šiekstelės tapyba		
VDA galerija „Akademija“		
<i>Pilies g. 44/2</i> nuo 4 d. – Dalios Laučkaitės-Jakimavičienės paroda „Šviesa ir fotografinių vaizdų keramikoje – Noctuidae. Kolekcija“		
„Titaniko“ ekspozicijų salės		
<i>Maironio g. 3</i> iki 9 d. – paroda „Ultraatmintis“ (Michel		
Parodos		
Vilniaus rotušė		
<i>Didžioji g. 31</i> iki 4 d. – Andriaus Giedrimo tapyba		
Teatro, muzikos ir kino muziejus		
<i>Vilniaus g. 41</i> Paroda „Lietuvos kinas. 1909–2009“ nuo 7 d. – Virgio Rusecko tapybos darbų paroda (iš eiklo „Menas senuosiųse Lietuvos dvaruose 2011“)		
Gintaro galerija		
<i>Aušros Vartų g. 17</i> iki 10 d. – Mindaugo Junčio paroda „Vienas kriterijus“		
Savicko paveikslų galerija		
<i>Trakų g. 7</i> Raimondo Savicko paroda „Trumpas flirtas“		
Lietuvos nacionalinės UNESCO komisijos parodų salė		
<i>Šv. Jono g. 11</i> Agnės Juršytės tapybos paroda „Netilpę į Nojaus arką“		
Studija-galerija „D’Arijaus papuosa“		
<i>Dominikonų g. 7/20</i> iki 2 d. – Vinco Andriaus tapybos ir pastelių paroda „Fragmentai“		
Galerija „ARgenTum“		
<i>Latako g. 2</i> Aurelijos Šimkutės mažosios plastikos paroda „Žemė žmonių planeta“		
VDA tekstilės galerija-dirbtuvė „Artifex“		
<i>Gaono g. 1</i> iki IV. 2 d. – Monikos Žaltauskaitės-Grašienės paroda „Kvėpavimas“		
Galerija „Actus magnus“		
<i>Pilies g. 36–44</i> iki 9 d. – Jolantos Sereikaitės medžio raižinių paroda „Perigėjus“		
„Domus“ galerija		
<i>Lukšio g. 32</i> Juozo Pranckevičiaus tapyba		
Užupio galerija		
<i>Užupio g. 3</i> nuo 6 d. – Evaldo Babensko, Gretos Grendaitės ir Tomo Vosyliaus juvelyrės paroda „Žiedai“		
Galera		
<i>Užupio g. 2</i> nuo 1 d. – paroda „Kic kic kic“		
Senamiesčio menininkų dirbtuvė		
<i>Totorių g. 22</i> Agnės Kulbytės paroda „Spontaniškos būsenos“		
Marijos ir Jurgio Šlapelių muziejus		
<i>Pilies g. 40</i> Tautodailininkų Eugenijos ir Antano Fausto Vaišvilų tapybos darbų paroda „Kai išnyksta laikas“		
Salonas „La Forma“		
<i>J. Basanavičiaus g. 19</i> Danguolės Brogiënės tekstilės darbų paroda		
KAUNAS		
M. Žilinsko dailės galerija		
<i>Nepriklausomybės a. 12</i> Tadeuszo Rolkes fotografijų paroda „Viskas yra fotografija“		
Vilniaus mažasis teatras		
<i>2 d. 18.30 – M. Ivaškevičiaus „MADAGAS-</i>		

LEDI". Dir. – J. Janulevičius	kvartetas. Programoje J. Haydno „Septyni paskutiniai mūsų išganytojo žodžiai ant kryžiaus“
3 d. 12 val. – Z. Bružaitės „GRYBŲ KARAS IR TAIKA". Dir. – V. Visockis	2 d. 19 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – Lietuvos kamerinis orkestras. Solistai R. Mintas (smuikas, Rusija), M. Rysanovas (altais, Ukraina), K. Blaumane (violončelė, Latvija). Programoje D. Tabakovas, A. Schnittke's kūriniai
3 d. 18 val. – J. Strausso „NAKTIS VENECIOJE". Dir. – J. Geniušas	3 d. 16 val. <i>Taikomosios dailės muziejuje</i> – J.S. Bacho muzikos festivalis. III programa „J.S. Bacho kantatos ir instrumentinė muzika – II". Ansamblis „Musica humana" (meno vad. ir dir. – A. Vizgirda). Solistai R. Vaicekauskaitė (sopranas), G. Lukštaitė-Mrazkova (klavesinas, Čekija), B. Vaitkus (klavesinas)
6 d. 17 val. – G. Gladkovo „BRĒMENO MUZIKANTAI". Dir. – J. Vilnonis	3 d. 19 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – jaunieji talentai. „Atžalynas". Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras, Lietuvos muzikos ir teatro akademijos dirigavimo katedros absolventai: M. Nizinskis (Lenkija) ir M. Jauniukis. Solistai A. Baliuntė (arpa), V. Giedraitis (klarnetas). Programoje C.M. von Weberio, I. Stravinskio, G. Pierne, P. Čaikovskio kūriniai
7 d. 18 val. – L. Adomaičio „DULKIU SPINDESYS". Choreogr. – D. Bervingis ir G. Visockis	7 d. 17.30 <i>Elektrėnų meno mokykloje</i> – kamerinės muzikos koncertas „Gražiausia muzika iš kino filmų". Čiurlionio kvartetas. Solistė J. Leitaitė (mecosopranas)
8 d. 18 val. – G. Rossini „SEVILIJOS KIRPĖJAS". Dir. – J. Janulevičius	8 d. 16 val. <i>Dūkšto kultūros namuose</i> – kamerinės muzikos koncertas „iš širdies į širdį". J. Leitaitė (mecosopranas), S. Krinickas (gitara)
Kauno mažasis teatras	9 d. 19 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – jaunieji talentai. „Atžalynas". Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras, Lietuvos muzikos ir teatro akademijos dirigavimo katedros absolventai: M. Nizinskis (Lenkija) ir M. Jauniukis. Solistai A. Baliuntė (arpa), V. Giedraitis (klarnetas). Programoje C.M. von Weberio, I. Stravinskio, G. Pierne, P. Čaikovskio kūriniai
1 d. 19 val. – M. Valiuko „SEPTYNIOLIKA". Rež. – E. Prakuliauskaitė-Milienė	7 d. 17.30 <i>Elektrėnų meno mokykloje</i> – kamerinės muzikos koncertas „Gražiausia muzika iš kino filmų". Čiurlionio kvartetas. Solistė J. Leitaitė (mecosopranas)
2 d. 18 val. – „MOKĖK – DUOSIU" (pagal G. Gugevičiūtės pjesę „Labas gyvenimas"). Rež. – V. Balsys	8 d. 16 val. <i>Dūkšto kultūros namuose</i> – kamerinės muzikos koncertas „iš širdies į širdį". J. Leitaitė (mecosopranas), S. Krinickas (gitara)
Kauno valstybinis lėlių teatras	9 d. 19 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – jaunieji talentai. „Atžalynas". Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras, Lietuvos muzikos ir teatro akademijos dirigavimo katedros absolventai: M. Nizinskis (Lenkija) ir M. Jauniukis. Solistai A. Baliuntė (arpa), V. Giedraitis (klarnetas). Programoje C.M. von Weberio, I. Stravinskio, G. Pierne, P. Čaikovskio kūriniai
2 d. 12 val. <i>Mažojoje scenoje</i> – „UMA-UMA". Rež. – A. Žiurauskas	7 d. 17.30 <i>Elektrėnų meno mokykloje</i> – kamerinės muzikos koncertas „Gražiausia muzika iš kino filmų". Čiurlionio kvartetas. Solistė J. Leitaitė (mecosopranas)
3 d. 12 val. – aktoriui V. Aleksičiui (1980–2010) atminti. „ŽALIAS ŽALIAS OBUOLIU-KAS". Rež. – A. Lebeliūnas	8 d. 16 val. <i>Dūkšto kultūros namuose</i> – kamerinės muzikos koncertas „iš širdies į širdį". J. Leitaitė (mecosopranas), S. Krinickas (gitara)
KLAIPĖDA	9 d. 19 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – jaunieji talentai. „Atžalynas". Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras, Lietuvos muzikos ir teatro akademijos dirigavimo katedros absolventai: M. Nizinskis (Lenkija) ir M. Jauniukis. Solistai A. Baliuntė (arpa), V. Giedraitis (klarnetas). Programoje C.M. von Weberio, I. Stravinskio, G. Pierne, P. Čaikovskio kūriniai
Klaipėdos valstybinis muzikinis teatras	7 d. 17.30 <i>Elektrėnų meno mokykloje</i> – kamerinės muzikos koncertas „Gražiausia muzika iš kino filmų". Čiurlionio kvartetas. Solistė J. Leitaitė (mecosopranas)
1, 2 d. 18.30 – PREMIERA! J. Bocko „SMUIKINKAS ANT STOGO" (pagal Sh. Aleichemo pasakojimą). Dir. – S. Domarkas	8 d. 16 val. <i>Dūkšto kultūros namuose</i> – kamerinės muzikos koncertas „iš širdies į širdį". J. Leitaitė (mecosopranas), S. Krinickas (gitara)
3 d. 15 val. – V. Konstantinovo „KA SENELIS PADARYS, VISKAS BUS GERAI..." (pagal S. Gedos pjesę, H.Ch. Anderseno pasakos motyvais). Dir. – V. Konstantinovas	9 d. 19 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
5 d. 18.30 – kamerinės muzikos koncertas „Tau, tavo laimej, tavo karalystei". Dalyvauja pianistė I. Maknavičienė, operos solistė R. Petrauskaitė, aktorė R. Šaltenytė, literatūrologė J. Saulienėnė	10 d. 16 val. <i>Taikomosios dailės muziejuje</i> – Valstybinis Vilniaus kvartetas. Solistas M. Vitulskis (tenoras). Programoje L. Bochevini, K. Vasiliauskaitės kūriniai
8 d. 18.30 val. – R. Paulso „SESUO KERÉ" (pagal fonogramą)	10 d. 16 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
ŠIAULIAI	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
Šiaulių dramos teatras	10 d. 17 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
1 d. 18 val. – R. Lamouroux „SRIUBINĖ". Rež. – N. Mirončikaitė	10 d. 16 val. <i>Taikomosios dailės muziejuje</i> – Valstybinis Vilniaus kvartetas. Solistas M. Vitulskis (tenoras). Programoje L. Bochevini, K. Vasiliauskaitės kūriniai
2 d. 18 val. – „KOVA" (pagal F. Kafkos kūrybą). Rež. – P. Ignatavičius	10 d. 16 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
3 d. 12 val. – V. Ludwigvo „BELA, BOSAS IR BULIS". Rež. – A. Gluskinas	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
3 d. 18 val. – C. Goldoni „VIEŠBUČIO ŠEIMININKĖ". Rež. – R. Steponavičiūtė	10 d. 16 val. <i>Taikomosios dailės muziejuje</i> – Valstybinis Vilniaus kvartetas. Solistas M. Vitulskis (tenoras). Programoje L. Bochevini, K. Vasiliauskaitės kūriniai
5 d. 15, 18 val. „BEATRIČE, BĒK" (pagal J. Grubo pjesę). Rež. – D. Kimantaitė (Alytaus teatras)	10 d. 16 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
6 d. 19 val. – „ANA KARENINA" (L. Tolstojaus romano motyvais). (A. Cholinos šokio teatras)	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
8 d. 18 val. – H. Ibseno „NORA". Rež. – S. Račkys	10 d. 17 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
PANEVĖŽYS	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
J. Miltinio dramos teatras	10 d. 17 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
1 d. 18 val. – J. Balasko „GIRTA NAKTIS". Rež. – V. Kupšys	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
2 d. 17 val. – E. De Fillipo „MANO ŠEIMA". Rež. – R. Rimkeikis	10 d. 17 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
3 d. 12 val. – E. Žukovskajos, M. Astrachan „PIFO NUOTYKIAI". Rež. – V. Blėdis	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
3 d. 18 val. – G. Grekovo „HANANA, KELKIS IR EIK". Rež. – R. Augustinas	10 d. 17 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
Alytaus miesto teatro spektakliai	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
7 d. 11 val. – „LAKŠTINGALA". Rež. ir insc. aut. – L. Liausaitė	10 d. 17 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
7 d. 18 val. – V. Mykolaicio-Putino „ALTORIŲ ŠEŠĖLY. BANDYMŲ DIENOS". Rež. – A. Kinderis	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
8 d. 18 val. – F. Garsia Lorcos „BERNARDOS ALBOS NAMAI". Rež. – R. Kudzmanaitė (Vilniaus teatro grupė)	10 d. 17 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
Koncertai	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai
Lietuvos nacionalinė filharmonija	10 d. 17 val. <i>Trakų pilies Didžiojoje menėje</i> – koncertų ciklas „Muzika Trakų pilypė". Baltijos gitarų kvartetas: Z. Čepulėnas, S. Krinickinas, S. Lipčius, Ch. Ruebensas. Programoje J.S. Bacho, L. Boccherini, J. Sparkso, A. Dvoržako, M. Ravelio kūriniai
3 d. 13.30 val. <i>Gargždų Šv. Arkangelo Mykolo bažnyčioje</i> – Valstybinis Vilniaus	10 d. 17 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> – M.K. Čiurlionio mirties 100-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninis orkestras. Solistai V. Landsbergis (fortepijonas), I. Milkevičiūtė (sopranas), P. Giunteris (mušamiej). Dir. – J. Domarkas. Programoje M.K. Čiurlionio, A. Šenderovo kūriniai

Bibliografinės žinios

GROŽINĖ LITERATŪRA. LITERATŪROS MOKSLAS

1Q84 : [romanas] / Haruki Murakami ; iš japonų kalbos vertė Ieva Susnytė. – Vilnius : „Baltų lankų" leidyba, 2011- . – (Šiuolaikinė proza, ISSN 2029-2570). – ISBN 978-9955-23-429-6 (jr.)

Kn. 1 : balandis – birželis. – 2011 (Kaunas : Spindulio sp.). – 393, [2] p. – Tiražas 5000 egz. – ISBN 978-9955-23-428-9

Branduma : poezijos ir kitų menų megėjų asociacijos almanachas, 2010 metai. – [Vilnius] : Firdas, [2010] (Švenčionys : Firdas). – 224 p. : iliustr., nat., portr. – Tiražas [1000] egz. – ISBN 978-609-429-009-1

Dangaus šaknys : [romanas] / Romain Gary ; iš prancūzų kalbos vertė Violeta Tauragienė. – Vilnius : „Baltų lankų" leidyba, 2011 (Kaunas : Indigo print). – 478, [1] p. – („Baltų lankų" rinktinė proza, ISSN 1822-6930). – Tiražas 2000 egz. – ISBN 978-9955-23-436-4

Juodvarnais išlėkė žodžiai : eilėraščiai / Nijolė Miliauskaitė. – Vilnius : Dominicus Lituanus, 2011 (Vilnius : Jungt. spaudos paslaugos). – 163, [9] p. + 1 garso diskas (CD). – Tiražas 400 egz. – ISBN 978-9955-811-34-3

„Likimo ekspertai“

Savaitės filmai

Biutiful ****

Tai filmas apie mylanti tėvą, kenčiantį meiluži, užsidariusių savyje vyraujančius, nelegalus verslininką, vienį vyriškį, gyvenantį ne pačioje gražiausioje Barselonos dalyje ir korumpuotoje visuomenėje. Už Uksbalio, skausmingai suvokiančio savo laisvo kritimo būseną, vaidmenį Javieras Bardemas pernai buvo apdovanotas Kanų kino festivalio prizu geriausiam aktoriui, o Alejandro González Iñárritu („Babelis“) filmas nominuotas „Auksiniams gaubliui“ ir „Oskarui“. Personažo vidinę dramą paryškina ir konfliktais su geriausiu vaikystės draugu, kuris tapo policininku. Uksbalis suvokia, kad turi ginti tai, kas jam yra brangiausia... Taip pat vaidina Blanca Portillo, Ruben Ochandiano, Martina García (Ispanija, Meksika, 2010). (Vilnius, Kaunas)

Likimo ekspertai ***

Režisūroje debiutuojantis scenaristas George’as Nolfi filmo pagrindu pasirinko Philipo K. Dicko apskrymą. Iš jo, matyt, filme liko nedaug, nes sunku įsiavizuoti Dicką pasakojant romantiską istoriją apie meilę, nugalinčią aukščiausią jėgą iš anksto griežtai suplanuotą likimą. Matto Damon herojus Deividas daro puikią politiko karjerą. Jis – charizmatiškas, protinges ir jautrus. Atsikitkinis susitikimas su jauna moterimi (Emily Blunt) gali pakeisti jo likimą. Kažkas suinteresuotas, kad taip neatnaujintu: Deividas turiapti JAV prezidentu. Jis išskiriamas su mergina ir po kelerių metų jos ilgisi. Deividas pasirinks meilę, rizikuodamas prarasti savo tapatybę. Nors filme rodoma meilės ir pasirinkimo istorija, jos fonas – gana megalo maniškas, kūrėjai akivaizdžiai lygiuoja į „Matricą“ ir panašius „pasaulinio sąmokslo“ filmus (JAV, 2011). (Vilnius, Kaunas, Klaipėda)

Rango ***

Animacinis filmas vaikams ir suaugusiems apie tapatybės krizę išgyventantį chameleoną. Klausimas esminis: kam reikalingos ambicijos, jei viskas, ko iš jūsų laukiama, – susilieti su mase. Šis filosofinis klausimas panaudintas pirmiausiai į vesterno žanro konvenciją, mat pagrindinis filmo herojus Rango atsiduria laukiniuose Vakaruose. Būdamas nelabai drąsus, jis nustebina miestelio gyventojus, nes pasiryžtaapti šerifu ir išvyti grėsmingus atvykėlius. Ar tikrai Rango taps didvyriu, ar pasitenkins tik jo imitavimu? Filmą sukūrė puikus Holivudo žanru žinovas ir postmodernistas Gore’as Verbinskis – kino sagos apie Karibų piratus režisierius. Originalą igarsino Johnny Deppas, Isla Fisher, Abigail Breslin. Lietuviškai dubliuotas variantas, matyt, pirmiausia skirtas nepretenzingo mūsų televizijos humoro vartotojams (JAV, 2011). (Vilnius, Kaunas, Klaipėda, Šiauliai)

Savaitė be žmonų *

Komedija pirmiausia patriotams, nes kas dar, būdamas sveiko proto, nuspreiš mėgautis režisierių Bobby ir Peterio Farrelly humoru jausmu? Tik lietuvių, kuriems glosto savimonė iki tol labiau amerikiečių televiziuje išpopuliarėjusio komiko Jasono Sudeikio pavardės skambės. Kartu su Owenu Wilsonu jie vaidina du geriausius draugus Riką ir Fredą. Abu susiuko jau senokai, tad nenuostabu, kad jų šeimyniniam gyvenimė atsiranda ne tik visagalio nuobodžio pavojus. Žmonos suteikia vyrams carte blanche. Savaitę jie gali daryti, ko tik širdis užsigeis. Bet, aišku, kai nori geriau, išeina kaip visada (JAV, 2011). (Vilnius, Kaunas, Klaipėda)

Tarnybinis romanas. Dabartiniai laikai **

Popularaus Eldaro Riazanovo filmo, kuriame vaizduojamas sovietų valdininkų gyvenimas bei papročiai, perdirbinys. Pasakojimas apie neišvaizdžios viršininkės iš jos tylenio pavaldinio romaną perkeltas į mūsų dienų Maskvą. Režisierius Sariko Andreešano požiūri į originalą liudija faktas, kad originalo autorius atsišakė dalyvaujant naujo filmo premjeroje. Tačiau filmas muša Rusijoje visus lankomumo rekordus. Pagrindinius vaidmenis jame sukurė Svetlana Chodčenkova („Mažoji Maskva“), Vladimiras Zelenskis, Maratas Bašarovas, Anastazija Zavorotniuk (Rusija, 2011). (Vilnius, Kaunas, Klaipėda)

***** – ševedras, **** – pasižiūrėti būtina, *** – geras filmas, ** – būna ir geriau, ** – jei turite daug laiko, * – nickalas

Redaktorius – Linas Vildžiūnas

Atsakingoji sekretorė – Rūta Jakimavičienė

Dailė – Monika Krikštapaitytė | Muzika – Kamilė Rupeikaitė

Kinas – Živilė Pipinytė | Teatras – Sigita Ivaškaitė

Publicistika – Laima Kreivytė | Stilius – Rita Markulienė

Dizainas – Jokūbas Jacovskis | Maketas – Vanda Čemerkaite

www.7md.lt – Julijus Lozoraitis

Kino repertuaras

VILNIUS

Forum Cinemas Vingis

1–5, 7 d. – Suvaidink mano žmoną (JAV) – 11, 13.30, 16.15, 19, 21.45; 6 d. – 11, 13.30, 21.45
1–7 d. – Op (JAV) – 11, 13.30, 16.15, 19, 21.45 (lietuvių k.); 14.15, 19.20 (originalo k.)
Sea Rex – Jūrų dinozaurai (3D, D. Britanija, Prancūzija) – 12, 14.30, 17, 19.30, 21.10
Egzorcizmas (JAV) – 11.15, 14, 16.30, 19.15, 22 val.
1 d. – Savaitė be žmonų (JAV) – 16, 18.30, 20.50; 2–7 d. – 11.30, 13.45, 16, 18.30, 20.50
9 d. – G. Rossini „Grafas Ory“. Tiesioginė premjeros translacija iš Niujorko Metropoliteno operos – 20 val.

1–7 d. – „Kino pavasaris“ (visas repertuaras www.kinopavasaris.lt)
6 d. – ZIP FM 3D kino koncertas „Justin Bieber – Never say never“ – 18.30
1, 4–7 d. – Rango (JAV) – 14, 17.15, 20 val.; 2, 3 d. – 11.30, 14, 17.15, 20 val.

1–7 d. – Tarnybinis romanas. Dabartiniai laikai (Rusija) – 12.30, 15.30, 18, 20.30
1 d. – Likimo ekspertai (JAV) – 15.15, 18.10; 2, 3 d. – 13, 15.15, 18.10, 20.40; 4–8 d. – 15.15, 18.10, 20.40

1, 3–7 d. – Karaliaus kalba (Australija, D. Britanija) – 16.45, 21.30; 2, 3 d. – 11.45, 16.45, 21.30
1, 3–7 d. – Pasaulinė invazija: mūšis dėl Los Andželo (JAV) – 17.30; 2, 3 d. – 12, 17.30

1–7 d. – Nelauktas smūgis (JAV) – 14.45, 20.20
1–7 d. – Tarnybinis romanas. Dabartiniai laikai (Rusija) – 16.15, 21.15; 2, 3 d. – 11.30, 16.15, 21.15

1, 4, 5, 7 d. – Suvaidink mano žmoną (JAV) – 12.15, 15.15, 18.30, 21 val.; 2, 3 d. – 12.15, 15.15, 18.30; 2, 3 d. – 11.30, 21, 23.45; 6 d. – 12.15, 15.15, 18.45; 7 d. – Op (JAV) – 10.15, 13, 15.30, 18, 20.30; 2, 3 d. – 10.15, 13, 15.30, 18, 20.30, 23 val.

5 d. – Lolita (JAV) – 18.15
1–7 d. – „Kino pavasaris“ (visas repertuaras www.kinopavasaris.lt)
6 d. – ZIP FM 3D kino koncertas „Justin Bieber – Never say never“ – 18.30

1, 4, 6, 7 d. – Rango (JAV) – 10.45, 13.15, 15.45, 18.15, 23.15; 5 d. – 10.45, 13.15, 15.45 (lietuvių k.); 1, 4–7 d. – 14.30 (originalo k.)
1–7 d. – Sea Rex – Jūrų dinozaurai (3D, D. Britanija, Prancūzija) – 13.30, 15, 17.15, 19.30

1, 4–7 d. – Tarnybinis romanas. Dabartiniai laikai (Rusija) – 16.15, 21.15; 2, 3 d. – 11.30, 16.15, 21.15

1, 4–7 d. – Savaitė be žmonų (JAV) – 16.45, 21.45; 2, 3 d. – 12, 16.45, 21.45
1–4, 6, 7 d. – Nelauktas smūgis (JAV) – 13.45, 18.45; 5 d. – 13.45

1–7 d. – Didžiosios motušės namai: obuolys nuo obelų... (JAV) – 14, 19.20
1–5, 7 d. – Sanctum (3D, Australija, JAV) – 20.45; 6 d. – 21.15

1–3 d. – Pasaulinė invazija: mūšis dėl Los Andželo (JAV) – 20.30; 4–7 d. – 22 val.
1–7 d. – Ilgo plauko istorija (3 D, JAV) – 11 val.

1–7 d. – Op (JAV) – 11, 13, 15, 17, 19, 21 val.

1–7 d. – Tėvė mūsu, kuris esi medyje (Prancūzija, Australija) – 15.15, 19.15; Sanctum (Australija, JAV) – 17.15; Piktas vairuotojas (JAV) – 21.15

1 salė
1–7 d. – Op (JAV) – 11, 13, 15, 17, 19, 21 val.

1–7 d. – Didžiosios motušės namai: obuolys nuo obelų... (JAV) – 14.15, 19.15
2, 3 d. – Karaliaus kalba (Australija, JAV) – 11.45

1–7 d. – Ilgo plauko istorija (3 D, JAV) – 11 val.
Sanctum (3D, Australija, JAV) – 21.30;
Likimo ekspertai (JAV) – 20.45

2, 3 d. – Pasaulinė invazija: mūšis dėl Los Andželo (JAV) – 23.30
1–7 d. – Devintojo legiono erelis (JAV) – 19.30
1–7 d. – Op (JAV) – 10.45, 12.45, 14.45, 16.45, 18.45, 20.45; Suvaidink mano žmoną (JAV) – 11.40, 14, 16.15, 19, 21.30; Tėvė mūsu, kuris esi medyje (Prancūzija, Australija) – 15.25, 19.45; Tarnybinis romanas.

Dabartiniai laikai (Rusija) – 11.30, 13.25, 18, 19.55, 21.50; Rango (JAV) – 11.15, 13.30, 15.45
1–6 d. – Savaitė be žmonų (JAV) – 12.30, 17.15, 19.30, 21.45; 7 d. – 12.30, 17.15, 21.45; Likimo ekspertai (JAV) – 17.30, 22 val.; Pasaulinė invazija: mūšis dėl Los Andželo (JAV) – 15 val.

KLAIPĖDA
Forum Cinemas
1–5, 7 d. – Suvaidink mano žmoną (JAV) – 11, 13.45, 16.30, 19.15, 22 val.; 6 d. – 11, 13.45, 16.30
1 d. – Op (JAV) – 10.30, 13 val.; 2–7 d. – 10.30, 13, 15.45, 18.15; 8 d. – 10.45, 12.45, 14.45, 16.45, 18.45, 20.45; 9 d. – 10.45, 12.45, 14.45, 16.45, 18.45, 20.45

1–7 d. – Tikras išbandymas (JAV) – 20.30
6 d. – ZIP FM 3D kino koncertas „Justin Bieber – Never say never“ – 18.30
1, 4, 5, 7 d. – Sea Rex – Jūrų dinozaurai (3D, D. Britanija, Prancūzija) – 12.30, 16 val.; 2, 3 d. – 11.30, 12.30, 16 val.; 6 d. – 13.45, 16 val.
1, 4–7 d. – Rango (JAV) – 13, 15.30; 2, 3 d. – 10.30, 13, 15.30
1–7 d. – Didžiosios motušės namai: obuolys nuo obelų... (JAV) – 18 val.

MARIJAMPOLĖ
Spindulys
Didžioji salė

1, 4–7 d. – Megamaindas (JAV) – 15 val.; 2, 3 d. – 13, 15 val.

1–7 d. – Juodosios raganos metai (JAV) – 17.30

1–7 d. – Piktas vairuotojas (JAV) – 20 val.

Mažoji salė

1, 4–7 d. – Guliverio kelionės (JAV) – 15.15, 19.15; 2, 3 d. – 13.15, 15.15; 15.15, 19.15

1–7 d. – Vykrutasai (Rusija) – 17.15

© „7 meno dienos“ Kultūros savaitraštis. Išeina penktadieniais.

Leidžiamas nuo 1992 m. sausio 10 d. Leidėjas VŠĮ „Meno dienos“,

Bernardinų g. 10, 01124 Vilnius. Tel.: 2613039, 2617247. Faks. 2611926.

Eli. paštas 7md@takas.lt. ISSN 1392-6462. 3 sp. I. Tiražas 1000 egz.

Spausdino UAB „Ukmergės spaustuvė“, Vasario 16-osios g. 31, Ukmergė

Remia Spaudos, radijo ir televizijos rémimo fondas,

Atvirios visuomenės instituto Pagalbos fondas Lietuvoje

www.7md.lt

12 psl.

Tarnybinis romanas. Dabartiniai laikai (Rusija) – 11.15, 16, 20.30

Sea Rex – Jūrų dinozaurai (3D, D. Britanija, Prancūzija) – 14.45, 16.45, 18.30

1, 4–7 d. – Rango (JAV) – 14.30, 17 val.; 2, 3 d. – 12, 14.30, 17 val.

Likimo ekspertai (JAV) – 19.30, 21.45

Nelauktas smūgis (JAV) – 13.30, 18 val.

Sanctum (3D, Australija, JAV) – 20.15